

ФИЛИП ПОПОВ

(Филип Петров Филипов)

**ПОРУЧИКЪТ СЕ ВРЪЩА
ПОДПОЛКОВНИК
(ТУКА Е ТАКА)**

София, 2015 г.

© Филип Попов, 2015

**ПОРУЧИКЪТ СЕ ВРЪЩА
ПОДПОЛКОВНИК
(ТУКА Е ТАКА)**
литературен сценарии

ВТОРО ИЗДАНИЕ

© Редакция: Лиляна Филипова
Коректор: Велика Янкова

Снимката на корицата е от фонда
на Столична библиотека

Издава **Работилница за книжнина**
• Васил Станилов •

ISBN 978-954-8248-94-5

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана в каквато и да било форма и с каквито и да било средства без писмено разрешение на автора и на издателството.

Да не скърбим и да скърбим...
остава ни едно и също!
Спокойно да благословим...
онуй, което се не връща!
Което идва с песента...
и си отива с нашта младост!
Тъй, както слиза вечерта...
над притъмнените ливади!

А щурците пак си пеят...
във тревата за любов!
Най-щастливите поети...
след Христос и Мохамед!

ФИЛИП ПОПОВ (Филип Петров Филипов)

Филип Попов¹ е роден на 23 април 1930 г. в гр. София.

Бащиният му род:

Дядо му Филип Петров Божилов – буден и заможен българин, известен в Софийско и като Филип Попов, е от с. Гюреджия.

Село Гюреджия е наричано в миналото още: Погледец, Сгледници, а сега – Огняново.

Баба му Мария е от с. Голема Раковица.

Двете села – Огняново и Голема Раковица – принадлежат към община Елин Пелин, Софийска област (бившата Новоселска околия.)

Прадядо му по бащина линия, Петър Божилов, е свещеник.

Майчиният му род е от гр. Червен бряг. Дядо му Лазар Бановски е от с. Видраре, Софийски окръг. Баба му Дилка Пенева (Цанова) – от с. Равнище, Софийски окръг. Майка му Марийка, умира, когато е едва шестгодишен. Втората му майка – Цона Цакова – е от гр. Тетевен.

Филип Попов завършва Народна дневна пета мъжка гимназия в гр. София.

След Втората световна война – участва активно в Националното младежко бригадирско движение за построяването на „Детското градче“, прохода на Републиката „Хаинбоаз“, ж.п. линията Перник – Волюяк, моста „Чавдар“ в гр. София...

¹ Филип Попов е творческият псевдоним на Филип Петров Филипов

Активно се включва и в културния театрален живот на читалище „Иван Вазов“ в кв. „Хаджи Димитър“ в гр. София.

За кратко време – няколко години – участва активно в обществено-политическия живот на кв. „Хаджи Димитър“ в гр. София – председател на ДСНМ „Иван Сергиев“, член на Районния комитет, съдебен заседател.

Четири години учи хуманна медицина – прекъсва следването си – изключват го!

По-късно завършва – четиригодишен курс за сценаристи в гр. Баня.

Физически силен и добре сложен, спортува активно – бокс, плуване, ски-спорт.

Наследил усет към красивото от майчиния си род – род от интелектуалци – той живее в духовния свят на класическата музика и музиката изобщо, изобразителното изкуство, балета, театъра...

Филип Попов боготвори морето, планината, децата, животните и ненавижда лъжата, притворството и предателството. За разлика от много хора, той се радваше и с радостта на другите.

От баща си наследява тънкия шопски хумор и умение то да преценява хората.

Филип Попов е в литературните среди на гр. София от 60-те години на миналия век до края на Земята си живот.

Сред бохемата на „Бамбука“ освен с литературното си творчество е известен и като „Боцмана на кораба за далечно плаване“ на поета Иван Пейчев и „...един от последните несъкрусими рицари сред българите!“ на писателката Свобода Бъчварова.

Обществената си литературна творческа изява Филип Попов започва с разказа „Дядо Йото“ – отпечатан в сп. „Наша родина“ – 1958 г.

Негови разкази са отпечатани в сп. „Пламяк“ – орган на Съюза на българските писатели.

„Кредо“ – есе – е отпечатано във вестник „Литературен форум“ – 1992 г.

Художественият му изказ е високо ценен, поради което изрази от негови разкази са цитирани в Българско-руски фразеологичен речник на Държавно издателство „Наука и изкуство“ София – Москва 1974 г.

Филип Попов е работил и като асистент режисьор към киностудия на Народната армия.

Бил е и сред миньорите на каскада „Белмекен – Сестримо“ – („Тези, които останаха“, „Път сред хората“ – литературни сценарии.)

Работил е и като спасител на плажа в Созопол...

И къде ли още не, опознавайки света.

Филип Попов е автор на следните литературни произведения:

– „Неразбрани игри“ – сценарий за документален филм – 1961¹ г.

– „Краят на приказката“ – литературен сценарий – 1963 г. (изд. 2015 г.)

– „Тези, които останаха“ – литературен минисценарий – 1962 г. (изд. 2009 г.)

– „Пушката“ – литературен минисценарий – 1963 г. (изд. 2009 г.)

– „Мъдростта на пътеката“ – литературен сценарий – 1965 г.

– „Елховата планина“ – литературен сценарий – 1966 г.

– „Път сред хората“ – литературен сценарий. 1967 г.

– „Една нощ без сбогом“ – литературен сценарий – 1969 г. (изд. 2013 г.), посветен на Септемврийското

¹ Навсякъде е годината, през която е написано упоменатото по-горе литературно произведение.

въстание 1923 г., отбелязан в статии на сп. „Филмови новини“ – 1969 г. и в-к „Народна култура“ – 1969 г.

Несъгласието на автора – позовавайки се на авторското си право – да направи поръчкова промяна – с политически привкус – върху главния герой на сценария „Една нощ без сбогом“, ще се отрази впоследствие пагубно върху публичната изява на цялото му литературно творчество.

– „Поручикът се връща подполковник. Тука е така.“ – литературен сценарий – 1969 г. (изд. 2014 г. и 2015 г.)

– „Нашите приятели“ – литературен минисценарий – 1977 г. (изд. 2009 г.)

– „Глупачето“ – литературен сценарий – 1973 г. (изд. 2013 г.)

– „Поезия“: „Да не скърбим и да скърбим“, „Гарги“, „Номенклатурчикът и сценаристът“ – 1973 г. (изд. 2013 г.)

– „Проломът“ – литературен сценарий – 1990 г.

– „Победител“ – литературен сценарий – 1985 г. (изд. 2012 г.)

– „Лико от лавър“ – роман – 2001 г.

– „Кредо“ – сборник творби: есе, разкази, литературни минисценарии и гротеска – издаден 2009 г.

Филип Попов напуска този свят на 4-ти януари 2003 г. в гр. София след продължителни усилия за духовно и физическо оцеляване.

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част	
Поручикът се връща	
подполковник	11
Втора част	
Тука е така	63

ПОРУЧИКЪТ СЕ ВРЪЩА ПОДПОЛКОВНИК

(Първа част)

– Гооооол...

Разкошен рев лумва над стадиона.

Половината зрители скачат на крака и всеки замахва – кой с каквото има.

Сбити ядра от запалянковци – привърженици на „раирания“ отбор – стърчат тук-там над останалите и се люшкат като че ги клати буря.

Всички автори на гола тичат с вдигнати ръце назад – да се прегръщат. И тъч-реферът тича, но така клати флагчето в ръката си, като да се кани да бие някого. Да! Той тича към съдията. Кратко съвещание и съдията посочва аута. При центрирането топката била излязла от игрището.

– Какво? – очите на Пешо стават стъклени, той не може да повярва. – У-у-у-у...

По лицата на футболистите от „карирания“ отбор се появяват сдържани усмивки и вяра в провидението. Дори ўкането им действа добре. Но „раираните“ помръкват, заобикалят съдията – и раменете им стават по-четвъртити, и устата им стават четвъртити, и главите им стават четвъртити – като чукове.

– Ъх! Убийте го, бее! Убийте го! – реве Пешо, набрал в шепа фланелката на гърдите си – безсилният гняв го мъчи. – Дайте ми го! Аз сам ще го разкъсам на трийсет и осем парчета! Къде гледа бе! Тутманик!... Кьорламà олсун тиквеник смотан! Недоносче нещастно! Отрепка келава!... Коой? Кой ти даде свирка на тебе? Ии, отровиха ме. Край!

Наобиколен от протестиращите футболисти, съдията – постепенно изтласкан към тъч-линията – жести-

кулира рязко да ги върне, но, къде ти, ония напират и той, без да иска, нагазва в атлетическата писта.

– Точно такаа! Дайте го насам, да го питам аз кой му даде тая свирка на него! – и с всичка сила Пешо запраща зряла круша към съдията, но тя плесва на пистата. Втората круша е по-точна. Третата прелита някъде отстрани.

Но полита и лимонадено шише – от друг запаянко!

Привържениците на „раираните“ са във възторг от Пешо, но той разбира, че е сбъркал като е започнал, защото, като не отделя очи от него, по стъпалата бързо възлиза контрольор. Забелязал го, Пешо се дръпва през пет-шест души навътре и не престава да вика:

– Долу! Долу глупакът! Долу опорочителят на красивата и, общо взето, мъжествена футболна игра!

– Ти! Я ела насам! – контрольорът свива пръст към себе си и прави крачка да навлезе между редиците. (Дошъл е и един негов колега.)

Но Пешо само поглежда към тях:

– Нема да дойдааа!

– Ела, ела! Ела насам!

– Нема да дойдаа, защо да дойда, нека той д о й д е ! Той да дойде, но... на себе си – да дойде!

– Не приказвай! Ела насам, като ти казват!

– Нема да дойда!

Контрольорите решително навлизат между редиците към Пешо, но Пешо бързо прескача навътре през пейките, промушва се покрай настаналите сеирджии и се отдалечава.

По едно време Пешо щръква – стъпил е върху пейка:

– Кой ви дава право да ме гоните? Защо? Изгонете него! Присъствието на тоя нещастник на терена е обида за нас!

– Синко?... Синко! – някакво старче се надига и с блеснали очи протяга ръце и врат към Пешо: – Синко?

– Кой му дава право да къса нашите нерви? Кой му дава право да се гаври с нашите чувства? Кой му дава право да сломява духа на по-добрите и поради което – по-достоините на терена?

– Така ли? – сепват се контролърите и отново тръгват към Пешо.

– Позоор!... С отровен позор е покрита неговата свирка!

– Сиинко? – напират старчето.

– Какво, бе? – Пешо намръщено го поглежда – да не му дотяга.

– Синко!... – разтреперало писклив глас, старчето се надига отново. – Ти ли си, Гарибалди?... Синко!

– Аз... съм! „Таткоо“!... – вдигнал ръце, рева изведнъж Пешо.

С т о п камера. (Порядъчно изкривена физиономия на Пешо.)

Наглиците на филма:

Както и да е, мачът е завършил. Зрителите се изтеглят от стадиона през изходите с характерната походка, настроение и разговори при такива случаи (Може и документално.).

Улица „Граф Игнатиев“. Тротоарите са претъпкани. Шум. Препирни.

– Тапунгери бе, тапунгери, – говори някой зад Пешо. – Прави го, печи го, на шиш го върти, в школи го пращай, къде искаш го пращай, сто школи да изкара, пак нищо и половина. Аз съм учител у Своге.

Жоро дотичва отнякъде с бутилка завита в хартия и в движение отвива капачето, но я грабва Пешо.

– Дай! За бог да прости! За най-красивия гол, който умре като куче. Мен ме заболел главата.

– Балкански деца. Надарени. Природни. Всичко му иде отръки.

Пешо е надигнал бутилката и пие, но в същото време слуша.

– Я ми кажи ти... – намесва се трети. – Във Варна Цанев бие, вкарва гол, съдията казва „Не съм дал сигнал – да се пребива!“, а в Благоевград гола го признах!

– Василчев тогава объркà всичко! Вълчев едно говори, а Василчев друго.

– Тебе, кога те сърби, как се чешеш? Нагоре или надолу? А?... Е, какво искаш? Какво друго може да говори Василчев?

Тиха улица в София, някъде около „Парчевич“.

Гошо, Пешо и Жоро, протегнали безгрижно крака, лежат напреко и направо върху паважа на улицата. Главите си са подпрели на бордюра за възглавница.

Хора минават, пооглеждат ги и за всеки случай заобикалят.

Нашите са невъзмутими! Две наченати бутилки стоят от двете страни на Пешо. Той е в средата.

– И какво му направиха тогава?... Наказаха го – като Цоньо – до март да не играе футбол. През зимата – три месеца – да не играе футбол.

– Пèцика! Пèцика много добре ги оправяше. Цели четири гола им набутà за Купата тогава, с „датите“ им ги вкарвà!

– Тогава Пèцика направй най-големия си мач.

– Направй тогава, Денчев сам да си приказва! Искал след мача да му подари гуменки. А ония ги слушàх – съдията бил виновен. Имало мъгла, а той не прекратил мача.

– Паднàха в Гърция и веднага – „абсолютна засада“. Маци, маци... Мац!... Я го гледай па тоя мърльо.

Някакво коте е тръгнало да пресича улицата по неговите си котешки пътеки, но сега с тия трима, налягали на улицата, се обърква и не знае – да се върне ли, да продължи ли...

Жоро прикляква, прави сметка да го хване. Котето обаче е недоверчиво. А, заобиколил, Гошо му отрязва пътя назад и то се обърква съвсем. Пешо плонжира, протегнал ръце към него, но – ядец! Котето се стрелва назад и попада в краката на Гошо. Гошо го хваща, но блъснал го, Пешо го грабва от ръцете му.

– Мияау?!

– Шт!

На свой ред Гошо плесва Пешо по ръката – котето пада на земята и тримата се скупчат върху него.

– Мияау?!

– Чакай!

Котето се измъква отстрани, Жоро го захлупва – скача и побягва с него, следван от Пешо и Гошо.

– Къде чак така? – Пешо сочи. – Аут!

Жоро поставя котето на земята, то объркано поглежда, милото, засилва се, уж да бие аута, но животинчето побягва и тримата са отново върху него.

Кратка борба и Гошо тържествува – за кратко! Плеснат от Пешо по ръката, котето отскача в Жоро, но Пешо атакува и там и след кратка борба успява да го изтръгне от лапите на Жоро. Мушва го под дрехата си, но миг след това котето го е одраскало. Изважда го, но котето го одрасква и по ръката и той го запраща

в отворения прозорец на първия етаж в отсрещната къща.

Прозорецът е завесен с дълго перде. Котето бухва и потъва в пердето, но не може да се задържи и пада в стаята.

– Мияаауу!?!...

– Таа̀т̀т̀кооо... – детски писък цепи улицата.

Тримата побягват.

– Коой?!... – разярен баща се показва на прозореца – готов да изяде виновника с парцалите.

Котето изхвърква на улицата и право у дома!

Нашите са вече зад ъгъла – умират от смях.

Двайсет метра надолу по улицата една прясно иззидана стена прикрепва желязна врата към стената на жълта жилищна кооперация.

Стената, изглежда, въздейства предизвикателно и на тримата, но най-много на Пешо и Жоро, защото, затичали към нея и двамата я тласкат едновременно с длани – един, два, три пъти, и тя се поваля назад и става само на вар и на тухли. Със звън вратата увисва като едноръка.

Тримата побягват.

– Дай „апашко столче“! – Пешо прави знак на Жоро пред магазинче за секретни брави и ключове.

След малко над магазинчето фирмата е променена. От нея се разбира, че тук работи – к л ю к а р , а н е к л ю ч а р !

Докато двамата с Жоро се любуват на произведението си, Гошо отсреща довършва изчукването – по

емайлирана табелка и уважаемият з ъ б о л е к а р д-р Попов, се превръща в – о з ъ б е н л е к а р д-р Попор!...

Отминал напред, Гошо е отпънал от някакъв нисък прозорец саксия с цъфнало мушкато. Носи саксията до гърдите си, чупи чепки с цвят и ги подарява с галантен жест на идващи насреща му момичета и млади жени. В замяна иска – само „целувчица“.

Някои не приемат подаръка, други го приемат с усмивка – приятно изненадани – но се бранят мило от настойчивия напор на Гошо. Едно момиче побягва – и Гошо подтичва след него със саксията – опитва се да го щипне някъде отзад.

– Тоя се сетй – Пешо го гледа с лека завист.

– Тоя е един подлец – Жоро оглежда по ниските прозорци за някоя саксия удобна да бъде задигната.

Гошо се е върнал:

– Тая вечер, който не целуне жена, нема право да си лега да спи!

– Дадено! – замахва широко с ръка Пешо. – Мъжка дума!

– Мъжка дума! – съгласява се и Жоро. – След малко ще видите вие кой е бате ви Жоро!

Уличното осветление прониква между дърветата и сенките от листата им оформят мозайка от различни по форма петна върху тротоара.

Хора – след кино може би – вървят безгрижно по тротоара.

– Има тел! – преструва се на спънат Пешо и двамата с Жоро се връщат „да огледат местото“.

Тел няма естествено, но те се правят на много загрижени. Жоро дори прескача „оттатък“ и се връща да погледне.

– Внимавайте! Тел!

– Тел? – идващите се вглеждат, нищо не виждат, но първият мъж, за всеки случай, повдига крачоли и предпазливо прескача.

– Тел! Внимавай! – „уверил се“, той превежда жена си и обърнал се назад, предупреждава идващите след него: – Тел! Внимавайте!

– Тел?

– Тел!

– Тел?

Жените прибират полите на роклите, мъжете пазят крачоли и прескачат, прескачат... Всеки „прескочил“ се обръща назад и, без да иска, лъже следващите:

– Тел!

– Къде?

И – карат – на доверие.

Гошо още мъкне саксията и продължава да опитва тук-там. Цветето е почти окършено, а „берекет“ няма... и н я м а!

Жилищна кооперация. Вход. Жоро натиска бутона на стълбищното осветление, минава напред, спира и се обръща.

– Вие стойте тука и по-назад така малко – да не ви види!

Пешо и Гошо се дръпват назад.

Жоро звъни на вратата.

Тишина.

Пешо и Гошо се споглеждат. Пешо прави муцуна.

Жоро звъни отново. Пак нищо. Пешо и Гошо тръгват да излизат.

– Стойте! – без да се обръща, Жоро ги спира с ръка протегнатата назад.

Следва продължително и яростно звънене.

Отвътре – още по-яростен женски глас:

– Кой е?

– Ще ти кажа аз, „Кой е!“... Жоро!

– Кой Жоро?

Пешо едва се сдържа да не прихне – затиска устата си с длан.

– Как така „Кой Жоро?“... Аз съм!

– Какъв Жоро, бе? Кой си ти?

– Жоро Янакиев.

– Я се разкарай оттука! – гласът определено е мастикарски.

– Как така да се разкарам? Какво значи това, Пепи?... Пепа? Ти сънена ли си?

– Е така! Сиктир!... Не разбираш ли италиански? Само ще ме будиш по това никое време, теляк такъв!...

Кикотейки се, Пешо и Гошо се „стопяват“ навън.

Изпънал вкоравен врат, Жоро продължава да звъни и думка по вратата. (Въпросът е вече на престиж.)

– Отвори или ще разбия вратата! Отвори ти казвам!

– Ще я разбиеш, ама тука има един при мене, той па ще разбие твойта мутра.

„Бог да го прости!“ Пешо и Гошо „приключват“ с Жоро.

– Отвори ти казвам! Отвори веднага! Отвори поне за малко!

Вън вниманието на Пешо и Гошо е привлечено от касите с празни бутилки, натрупани край ресторанта на ъгъла. Двамата обикалят около тях и вадят празни бутилки.

– Некои не ги допиват. Като се накръка некой, келнерът ги прибира.

– Тая ми харесва! – Пешо си е избрал бутилка с малко по-особена форма.

– Виж вътре дали има нещо! – Гошо е извадил две от същите бутилки и ги разглежда с интерес.

В това време от входа на жилищната кооперация изскача Жоро с някаква бяла възглавница подмишница!

Пешо и Гошо го гледат смаяни.

– Ще ги науча аз тех... – Жоро е извън себе си от яд и иска да каже още нещо, но думите не идват и той само ръкомаха и стиска зъби.

Използвал залисията му, Пешо с цигара в уста ловко пори с джобното си ножче възглавницата отзад – и докато Жоро разярено тъпче и обикаля и не може да си намери място от яд и обида – перушината се сипе и посипва в шарена пътека след него, като опашка.

Някакво Фото свети отсреща през булеварда и въпреки късния час, едно стройно светлокосо момиче е спряло пред витрината и разглежда изложените фотоси.

Видял удобен случай за запознанство, Гошо слага шишетата на тротоара и тръгва към момичето с прокрадване отзад.

Но злобата не спи! Грабнал бутилките на Гошо от тротоара, Пешо ги подхвърля високо една след друга, те се премятат и падат на паважа.

Праас! Праас! Прас!

Момичето побягва.

– Ееегати кофталния номер! – Гошо е безкрайно огорчен от постъпката на „отвратителния“ Пешо.

Ням свидетел на случилото се, по едно време Жоро прихваща възглавницата, но вижда, че сплескала се, виси отзад като парцал и я захвърля.

Камион е гариран на улицата, като че нарочно – за да бъде откраднат.

Това всъщност не е камион, а някаква техническа кола – пак ЗИЛ, но с нещо като кош – метална клетка върху метален стълб със стъпенки за работа на високо.

Към камиона бавно приближава Пешо. Поопитал вратата, Пешо се уверява, че е заключена.

– Абе? Тчшш... Искате ли, да се повозим?

– Аз ще я отворя. Момент само! – приближил от другата страна, Жоро работи известно време – човърка по ключалката – опва веднъж, опъва пак, и... Фраас!... Вратата отхвърква и Жоро увисва, люшнат на дръжката ѝ.

След малко колата вече бучи надолу по осветения „Волгоград“¹. Зад предното стъкло се подрусват три ухилени физиономии.

– Ех, сега да имаше нещо за пиене!... Една бутилочка да има откъде да се отпъне... – мечтае Гошо.

– Немат хората навик! Навик немат... да си оставят дамаджаните заключени на тротоара! Да видите вие бате ви Жоро какви ги може!

Пешо побутва Жоро:

– Ти трябва да ми дадеш тоя... твоя ключ – да го поразгледам!

– Къде ти е възглавницата, бе? – Гошо поглежда към Жоро.

Жоро мълчи, не отговаря.

– Имаше ли мъж при нея?

Жоро пак мълчи.

– Е защо им вземà възглавницата?

– Тя е моя.

– Беше се „пренесъл“, така ли?

Жоро се кани да каже нещо, но изведнъж решава да премълчи.

Но Гошо не е забравил злобарския номер с момичето пред фотото:

– Е, ти влюбен ли си?

– А ти скоро биен ли си?

„Ясно!“... Гошо е доволен, обляга се назад и запява:

¹ Сега – бул. „Васил Левски“.

Сал¹ майчино сърцее, знае нежно да обичаа...

Колата рязко спира. Пешо и Гошо забиват чела в предното стъкло.

– Какво е това? – Пешо се държи за челото. – Ти изкукурига ли?

– Гошо... – навел се да вижда Гошо, Жоро отмята с ръка. – Вънка! Изчезвай!

– Защо?

(Погледнал отстрани, човек би помислил, че Гошо наистина не разбира защо го гони Жоро.)

– Я давай!... Или чакай!... Бегай, аз ще карам! – Пешо иска да избута Жоро от зад волана. – Ти не си в ред! Любовни изживявания ще ми разиграва! „Страдание и лудост!“ Глупак! Чувства ще ми хаби! Това сега не е модерно!

Жоро е легнал на волана и не позволява да бъде изместен. След малко, прокашлял се, въздъхва и потегля.

– Давай все направо! – Пешо сочи. – Пада се някъде влево. Аз ще ти кажа къде да завиеш.

Колата се спуска по надлез „Надежда“ към булевард „Станке Димитров“¹.

– Е ти... като се сърдиш... – подрусва се Гошо и не мирясва, – тая нощ ще си легаш ли?

– Може и да си легна, ти откъде знаеш?

– Защо? Целунà ли я?... Не се сърди! Питам така, като приятел.

Пауза.

¹ Сега – бул. „Ломско шосе“.

– Целунàх я! – Жоро стисва зъби и две жабчета отскачат по страните му.

– По задника.

Спирачка! Колата рязко повлича и с полюшване спира посукана в средата на платното.

– Вън! Идиот!

– Стига па вие, бе, ненормалници! – Пешо отчаяно блъска Жоро – да го измести от волана.

– Ти чуваш ли я тая „цветарка“ какви ми ги говори?

– Нека си ги говори! Какво като ги говори!... Кой знае какво страшно нещо ти е пък казал. Това сега е модерно. Така де.

Спалня на възрастни хора в тиха къща с двор. Порядък и спокойствие! Нощ.

Но под прозореца долу в двора бръмчи камион.

Пробудила се първа от необичайния шум, жената лежи с отворени очи в леглото и не шава – не може да разбере – сънува ли или наистина бръмчи камион в техния двор. Но откъде-накъде... камион!

А камион наистина бръмчи, и то здравата! Камионът е пробил оградата, катурнал е зиданата чешма – загубил управление, изглежда – и като чудовищен бръмбар с тоя кош отгоре, върти колела и ръмжи, заседнал в меката пръст на градината.

Отворил вратата на шофьорската кабина, Пешо е извил врат назад и привел се, маневрира, за да изкара камиона от градината. Гошо и Жоро мълчаливо сноват наоколо – къртят, измъкват и подлагат – дъски, цигли, щайги – в ямата, извъртяна от лявото задно колело. Никой не говори! Всичко се върши мълчаливо, а това прави среднощната картина още по-зловеща и невероятна.

Прислонили се зад пердето, въззрастният мъж и жената, безмълвни и уплашени, наблюдават какво става долу в двора им.

– Само ми развалихте настроението! – Пешо най-после е успял да изкара камиона от градината.

С прашене и пукане „чудовището“ за втори път прегазва оградата, но на друго място и се измъква от разбутания двор. Гошо и Жоро се мятат на колата в движение и целият кошмар изчезва в нощта пред погледа на смаяните въззрастни хора.

На заден ход колата е спряла до един от блоковете в жилищен комплекс. Гошо манипулира. Лостчетата послушно мърдат и клетката с Пешо в нея постепенно се изправя. След това поема бавно нагоре.

Пешо командва и с ръка:

– Дай, дай, даай!... Още малко... Оооп!

Пред Пешо е широкият прозорец. Той пооправя косата си с пръсти и чука на стъклото.

Ония отдолу са целите „внимание“!...

Светва лампа!

– А! – лицата на Гошо и Жоро помръкват. „Чакай да видиме!“

В бяла нощница и разхубавена от съня, Ели, разтворила ръце от изненада, е най-желаното видение, което може да се появи на един прозорец в два и половина часа през нощта.

Ели разтваря широко прозореца:

– Пешо! Много си пораснал бе?

Пешо не говори, той се готви да целува и „удря едно око“ надолу.

Ония двамата са изчезнали в кабината – седят вътре и не се поглеждат:

– Сигурно я е удушил вече!

Както седи зад волана, Гошо изведнъж бута лоста и настъпва газта.

А горе Пешо и Ели са се слели във „вечна“ целувка. Пешо чак не диша – иска да го видят – но вместо това, дръпнат от коша, той едва не изскубва Ели от прозореца и тя остава с протегнати ръце към него:

– Пешооо... Къде?...

С яко тръскане, през буци и тревни площи, „чудовището“ се носи като привидение из района на жилищния комплекс – с Пешо на върха, в коша!

– Внимавай за жици!

– Кабелите в жилищните комплекси са под земята. Ха-ха-ха... – сияе Гошо. – Направихме го за резил! Сега оная нема да го погледне.

Гарсоньерата на Ели. Пешо е влязъл току-що и мълчи.

– Къде те откъгнаха тия? – Ели притваря след Пешо. – Гладен ли си?

– Уха!

– Какво ти се яде? – Ели тръгва към кухнята. – Искаш ли фрикасе?

– Не!

– А какво?

– Червени устни... и вино... – пристъпва Пешо.

- Лес...
- ...от Тарагодна...
- Това е друг...

Но Пешо я грабва и притиска в страстен и много „испански“ танц.

- И ти щастлив бъдии – продължава Пешо, – със своой-та донна. А Жоро, Гошо... нека м̀аат с к̀амионна и нема Цонна и нема Донна.

Двамата пеят:

- Та-р̀а-ра-т̀ита... т̀а-та-р̀ат̀та!... Та-ра-ра т̀а̀йта!... Тари-ри-ри... тат-там! Тарата т̀а̀йта...

Дум! Дум! Дум! Дум!... Стегнато по стената на панелката.

И един глас оттатък, зад стената:

- Ей, вие там, нема ли да мл̀ъкнете? Знаете ли колко е часът?

Драан!... Драанн!... Два пъти по радиатора на парното.

- Какво си се раздумкал посред ноц, бе? Знаеш ли колко е часът?

И след това късичко, през един-два етажа някъде отгоре:

Тум!... Тум!... Тум!... Тум!... Тум!... Тум!...

Пешо и Ели са в леглото:

Тум... Тум... Тум... Тум... Тум...

- Пешоо, ти си сладък като любеница! – Ели се намества. – Ох, това легло... Иначе е много удобно, но отдолу прави такъв голем корем... Като легнеш и ти, кой знае как увисва?

- До доолу!

- И възглавницата висока, затова имам бр̀ъчки по шията.

– Имаш чушки. Не виждам никакви бръчки! Не знам ти как ги виждаш?...

– Ох, Пешоо! Ти си сладък като любеница.

– Мен ли имаш предвид?

– Разбираш много добре какво имам предвид! – Ели се притиска в Пешо. – Да угася или да се погледаме още малко?

Дум!... Дум!... Дум!... Дум!... Дум!... Дум!... Дум!... Дум!...

Пешо гледа в тавана:

– Докога ще думка тоя идиот?

– Докато капне. Остави го! Обърни се към мен! Не го слушай!... Жена му си има любовник. Един с къдрава коса – прошарен – много сладък – на петия етаж. А тоя кльощър е намразил целия вход. Майка му от Кюстендил дойде миналата седмица да ги сдобрява, но жена му я наби! После той реши да ги сдобрява, но те се заинатиха – не щат! И той ги набй и двете! И тя си замина обратно за Кюстендил.

– Петия?... – бърчи чело Пешо. – Тука кой е?

– Втори.

– И се чува?

– Тука всичко се чува, Пешо, тука всичко се знае! Кой какво прави? Какво готви? Кога се къпе? Кога толкова... Един беше решил да прави контрабанда с некакви якета, горкия, а сутринта – седемдесет и четири души отидоха в милицията и го издадоха.

– Аз мисля, че Пешо е един боклук.

– Пука му на Пешо! – Жоро е мрачен – облегнал се е на вратата на шофьорската кабина. – Ти докога сметаш да се разнасяме с тая „катафалка“ из улиците? Знаеш ли, че вече може и да я търсят?...

– Още нема трамваи! – Гошо бърка в жабката. – Я! Пешо си е забравил ключовете!

Отдавна е съмнало. Слънцето е високо и грее без лъчи.

От банята се чува плисък на вода. Ели се къпе.

Пешо лежи в омачканото легло, пуши цигара, слуша радио, разтворил е списание „Паралели“, тактува с крак и се мъчи да чете. Долу на мокета – пепелник и две чашки кафе. Пешо примижава и дърпа от цигарата си. „Кеф!“

Вратата се отваря и Пешо поглежда. Ели е по хавлия и стои пред огледалото в коридорчето.

– Гледай!

Притворила очи, Ели се обръща бавно – да я види Пешо. Качулката на хавлията е дръпната зад ушите и стои някак плоско отгоре. Кръстът ѝ е пристегнат с бял шнур с пискюли. Ръцете ѝ са скръстени на гърдите така, че силно изпънатите ѝ леко извити пръсти докосват рамената.

„Тутанкамон“!...

– Дà бе!... Тутенкамйк!... – толкова от Пешо.

Той пак поглежда в списанието.

– Ненужната страна на твоето въображение! – Ели бърчи носле и пак се обръща към огледалото да се наблюдава. Личи, че много си се харесва!

– Много сладко списание е това „Паралели“.

– Не чух! Какво?... Пишело за мен в „Паралели“? – Ели очаква да чуе нещо.

– Требвало е да се родим милионери, мама му стара...

– Требвало е, но природата не може всичко на мен да даде!

– Те поне са си гот!... Егàти, кой като тех! – мечтае Пешо. – По цел ден си седат у кръчмата и си къркат.

Пешо още мечтае! Ели е седнала с хавлията долу на мокета до леглото и взела от пепелника цигарата си, намръщено я разглежда.

– Разлепил ми цигарата! Татко разправяше, че в казармата имало един... Един си бършел краката с чаршафа, та и ти сега!

– Какво отвратително нещо е животът! Сега пък умирам от глад. Иди до магазина за млèко!

– Еее, докато закопчая тия жартиери...

– Тогава ще гладуваме. Йоги!

– Иди ти!

– Требва да слагам връзка.

– Добре Пешо!... – Ели го „успокоява“, докосва го с ръка. – Докато отидеш и се върнеш, аз ще ти нарежа връзката!

Засмял се, Пешо ляга по гръб, разперва ръце и се кани да мре от глад!

– Сънувах странен сън тая нощ! Много актьори!... Много, много, много... И един, скромн такъв и много мил – до една печка напалена с кюмюр – непрекъснато ми разправя нещо. Колко много ме обичал, колко много ме желаел... ли? Че ме познавал още преди да ме види. Че преди това много ме сънувал. И ми говори, говори, говори... такъв един...

– Докато те съблèче?

– Да?!

– Хм!

– После него го повикаха по уредбата в съседната стая на снимки... И аз останах в същата стая... А се

оказа, че в тази същата стая, в която трябваше да го чакам, в нея никога не съм била – преди това...

– Докато чакаш, иди за млеко!

– Докато закопчая тия жартиери... Иди ти!

– А връзката?

– Сложи си я... Ама ти, ако я сложиш, ще отидеш някъде на среща.

– Сега! По това време? Сутринта?

– Защо не! Аз например вчера сутринта, цели два часа, знаеш ли колко приятно си прекарах с един розов сапун „Лукс“ в ръката?

– Пешоо! Къде? Пак ли при оная?

Ясно е, че са закусили нещо. Пешо е облечен – пред огледалото е – и се кани да излиза.

– Не! Имам работа.

– Ти на „това“, работа ли му викаш? – малко писклив, гласът на Ели идва откъм кухнята.

– Хайде, стига си крескала! Ще се видиме ли довчера?... Да се видиме утре вечер? А?... Много мразя неделите!

– Не! Ще дойда с теб.

– Глупости! Имам работа ти казах. Предпочитам да я свърша сам.

– Каква бе, човек?

– Ще ходя до Сашо – за двацетте лева и да проверя какво става в „Монтажи“! Това, едно! Да се видя с Гената у тех – да ми помогне за пренасяне на кушетката! При Мето в Младост – за Таркаланов! И Гошо – да си взема ключовете! Снощи ги забравих.

– Не! Опасно е! Идвам с теб!

– Глупости!

– Ти друго нещо вършил ли си в твоя живот?... – Ели излиза от кухнята по чорапогащник с ботуши...

Бялото ѝ поло е нахлузено някъде до под гърдите, а яката обхванала главата – стърчи така – че глава над яката няма.

Странно „обезглавена“ и приятна за гледане, тя идва към Пешо – гледа през плетката на полото – и подава нещо посипано на показалеца ѝ.

– Смръкни един път!

– Какво е това? – Пешо се навежда.

– Силно!

Пешо дръпва... и...

– Кхи... кххи... кхуу... ккхии... Какво е това бе?... Кххи...

– Лимонтузу. Нали, много сладко се киха от него? Докато се оправиш, аз ще се приготвя.

Градски автобус. Един до друг на една от двойните седалки седят Ели и Пешо. Пешо маха с ръка, не му се говори.

– Цоньо! Остави го Цоньо! Не ми приказвай за него! Цоньо играе при два на нула. При равен резултат Цоньо никакъв го няма! А ония, водят ли...

– Дà бе, гола вода!

Но обърнал се към Ели, Пешо вижда, че Ели плете. (Взела си е в сакчето плетка.) Пешо млъква и я гледа, а тя най-спокойно си ниже бодовете.

– Прибери това веднага! – Пешо грабва плетката и се опитва да я натика в сакчето, но Ели се бори – отказва да се подчини. – Защо си взела това? Като такава... Да ми плетеш по автобусите и аз да седя до тебе – без да те виждам – като требичански шоп!

– Ами аз твоите приятели не мога да ги понасям! Вие, докато „дрънкате“, аз какво да правя?

Много ядосан, Пешо става, минава напред и хвърля бърз неспокоен поглед по хората. „Как можа тая идиотка!“

– Нахрани ли кокошките... – чува след себе си кресливия глас на Ели, – та бързаш да отидеш, да се напиеш... с тоя панталон на слуга?

„Леле!“ От срам Пешо притваря очи. А хората в автобуса – ухилени – спират любопитните си погледи върху панталона на Пешо.

На спирка преди слизане Пешо по навик подава ръка, но сега, сетил се, че е сърдит, бързо я прибира, така че Ели оглупява горе – протегнала ръка с разперени пръсти.

Страшен удар в гърба тласва Пешо напред!

– Говедо! Ще ме излагаш пред целия автобус! Че си простак, това е ясно още като те погледне човек, но какво ще си помислят хората з а м е н е ?

Пешо – „не иска да я види“ – и върви пет-шест крачки пред Ели по улица „Дунав“ нагоре към „Цар Симеон“.

– Идиотка такава! Аз ще ти дам да се разбереш! Марш оттука! Марш назад ти казвам! Не мога да те трая повече!

В този момент покрай тях минава елегантно облечена възрастна жена и това, което неволно чува, ѝ „обърква крачките“. „Боже! Наистина! Тази младеж!... Какви ужасни отношения!“ И малко дискретно, но все

пак по клюкарски, се обръща да ги погледне в гръб. След малко се обръща пак!

Ели вижда, че срещу Пешо върви жена, която държи в ръцете си някаква тенджерка – тръгнала вероятно за мляко или кисело зеле.

Пешо върви, без да се обръща. А, приближила го неусетно, Ели му „тегли“ една плюнка в главата.

– Мръсник! Не те е срам!... Леке!

Хванал се за главата, Пешо се извъръща, но Ели е видяла телефонна кабина и тича да телефонира.

Влязла вътре, Ели се затваря:

– Сега ще видиш ти!

Пешо се обляга на вратата на телефонната кабина все едно нищо не се е случило.

– Каменоделеца... – вдига вежди Ели, – много почтен и работлив човек!

Отсреща не „отговарят“ и Ели си прибира стотинките.

Пешо се дръпва от вратата да може да излезе Ели и вижда жената с тенджерката. Тя, горката, още стои на улицата и това, което очаква е – най-малкото... убийство!

Ели поглежда жената:

– Тая па!

Пешо е решил да вземе тролейбуса за Гената и мисли да свие по улица „Искър“.

Психоневрологичният диспансер е на ъгъла – високо жълто триетажно здание с решетки на прозорците.

– Веднага мога да те вкарам тука, само да ме наплюваш още един път!

– Какво е това?

– Лудница.

– Докогаа... – кресва Ели, та цепи улицата. – Омръзна мии...

Креснала, тя сепва Пешо и той веднага променя посоката – вместо по „Искър“ към „Волгоград“, и продължава по малката тясна уличка нагоре.

– ...да те прибирам оттукааа... Всяка година по шест месеца!

Ели върви след Пешо и заканително клати глава. А, смеейки се, Пешо тича нагоре – да се спасява.

– Динени кори ще ми събира по улиците!... Нещастник! Сладко щел да вари от тях? Вижте го! Къде бегаш? Нема нищо срамно! Медицинското ти е у мене!

Хванал се за главата, Пешо се смее – какво да прави?

На един прозорец вижда млада жена, която ги наблюдава – никак не ѝ е скучно!

Все още смеейки се, но вече насила и да ориентира младата жена, че не е такъв за какъвто го представят, Пешо „най-спокойно“ сяда на някакво външно стълбище и още „по-спокойно“ и „съвсем нормално“ вади цигарите си – „да изпуши една цигара“.

Но и Ели забелязва жената:

– Ето, и смехът ти е още клиничен! Ти се сметаш за излекуван, миличко, но лекарите са на друго мнение.

Ели сяда до Пешо и изважда плетката си.

Жената затваря прозореца и се прибира навътре. Преди това Пешо е видял, че жената се подхилква и Ели получава „един зад врата“.

– Ооо... – ужасен вик цепи уличката.

Едва запалил, Пешо хвърля цигарата, скача и вече наистина ядосан, побягва към „Волгоград“.

– Дръжте гооо... Бега без разрешение!... Дръжте гоо...

„Изхвъркнала“ иззад ъгъла след него, Ели вижда как Пешо подтичва по нанагорното на „Волгоград“ и, стиснала сакчето си подмишница, протяга ръка напред:

– Дръжте гооо...

Отваря се прозорец, друг изтраква под него и почтен възрастен мъж, готов да помогне, застава решително на входа на жилищната кооперация:

– Какво има, момиче?

– Разплетете ми плетката – Ели кляка и започва да събира шишовете си.

На Художествената академия срещу Ректората Ели и Пешо се качват на тролейбус номер 2 и седат на двойна седалка.

– Ох, много те обичам! – Ели свира главичка под мишницата на Пешо. – В Княжево ли отиваме?

– Не.

– Ти каза, че Гената живее в Княжево.

– Чак в Княжево? Нема такова нещо.

– Ясно! Там имаш любовница. Защо ме излъга?

Вече са сърдити – отдръпнали са се един от друг.

На Военна болница, слезли от тролейбуса, тръгват по „Димитър Несторов“ и, през рядката акациева горичка покрай железопътната линия, излизат на трамвай номер 5.

Отсреща, като вафла, стърчи висок осемнайсет-етажен блок.

Пешо спира и сочи:

– Еей там горе на осемнайсетия етаж живее Гената.

– Чак там?

- Там! Асансьорът не работи.
- На любовницата ти асансьора работи. Гената техник ли е?
- Не е.
- Пак лъжи!

Утро в София. Градът се събужда. Гълъби, кестени, високи мансарди... Първите ранобудни столичани скачат в трамваите...

Покрай тротоарите равно бръмчат метачни машини с равнодушни сънливи водачи зад волана.

Будилникът звъни.

Пешо отваря едното си око, но... не може да се събуди.

Звъненето така и заглъхва. Чува се само цъкането на часовника.

Хазайката на Пешо, възрастна женица, се заслушва зад стената да чуе шум от ставане, но такова нещо няма и повлича с охкане чехлите си по коридорчето към Пешовата стая.

Отворила вратата, първото нещо, което вижда, е включеният електрически котлон на пода до леглото на Пешо и тя дръпва шнура:

- Нема да разбереш ти от дума, колкото и да ти говори човек. С тоя котлон, който оставяш да гори, някоя нощ такава беля ще направиш...

- Ох, хазайке... - Пешо мъчително отваря и другото си око и се обръща по гръб. - Ох, хазайке, колко се радвам, че те виждам жива.

- Пак глупости.

- Да. Кошмари. Целият етаж гореше.

- Да гори!

- Ти се чудеше какво да правиш. Долу пълно с пожарникари. Викат ти да скачаш. Ти не искаш. А те опънали платнище, ама не тука, а чак там на ъгъла при „Плод и зеленчук“ и ако не бех аз да те хвана за краката и да те задържа...

- Пак глупости!

- Страшна работа! Ти пициш. Роклята ти се спуснала над главата... Само ластиците на гащите ти придържат чорапите... Иначе и те щеха да се смъкнат и да стане еднаа...

- Млъкни! Извратен тип!

- Жалко, че не ти е интересно – усмихва се мило Пешо. – Целата махала се беше събрала да те гледа. Ха-ха-ха...

- Срам немаш! Нема да те будя повече никога! Никога!... Никога!

- Ти идваш да проверяваш за котлона. Хайде да си говорим истината. Не се сърди! Догодина ще заживеем в мир.

От голямата снимка на стената усмихната гледа Ели – много мило!

Прааас!... Външната врата на мансардата е затръшната и това разбират всички живеещи във входа.

- Иу̀пии... – възседнал перилото, Пешо се спуска изключително ловко надолу и личи, че това му доставя безкрайно удоволствие.

Тряаас! Двата му крака, като копита, шибват кофите за смет и ги обръщат.

Пешо скача от перилото и изчезва навън.

Възрастните хора в партерния апартамент подскачат в леглото:

– Оня идиот отиде на работа.

Червеният тенис-корт в Парка на свободата – с баскетболното игрище и пилоните за волейболна мрежа – е обграден с яка ограда от дебела тел.

Кучето вътре, щом вижда Пешо, че се задава, се спуска като изстреляно, право в ъгъла – да го причака.

Но и Пешо си знае урока!

Навел се, взима чепата пръчка и с някаква непонятна радост – куче и човек се устремяват един към друг. Пешо с пръчката, а кучето с раззинала уста и – не лае!

На метър от ъгъла програмата започва:

Пешо влачи пръчката по мрежата, кучето се хвърля към пръчката и хапе мрежата. Пешо се връща, върви покрай оградата – оголва зъби и ръмжи. Ноктите на разярения пес копаят настилка до оградата. Пешо захвърля пръчката и тръгва покрай оградата. Кучето вътре, изпълнало назад опашка, стъпва ситно-ситно покрай оградата.

Но другият ъгъл е вече близо и тук някъде безсилната ярост на кучето ще угасне.

„Чао!“ Пешо се смее.

– Хрррр-р... – гледа с огнени очи след него кучето.

– И на тебе същото, мамка ти кучешка!...

В завоя на релсовия път трамваят влиза с намалена скорост, но Пешо не може да чака – да го „влячат“ – чак до спирката – протяга ръка и освобождава кранче-

то над вратата. Вратата се отваря с трясък и той скача в движение.

Трамваят продължава с отворена врата по правата.

Супермаркет – голям, блестящ – с широко отворени врати.

На щанда за колбаси на Пешо му мерят кренвирши. Виждаме, че получава бележка. Пешо благодари учтиво. Известно време внимателно разглежда това-онова и „разсеяно“ изяжда първия кренвирш!... След малко е изяден и вторият! Третият... И той не го затруднява! И все така „разсеян“, докато приближава касата, той успява да закуси! На касата плаща едни цигари и една дъвка и излиза.

Пред супермаркета разпечатва цигарите и докато почиства зъбите си с език – сит и доволен – от вратата на супермаркета излиза възпълна жена с две претъпкани мрежи в ръцете. На рамо е метнала връв с осем рола тоалетна хартия.

– Големо търкане ще падне!... – Пешо я гледа и клати глава.

– Глупак!

– Глупак, ама...

– Мръсник!

– Никога няма да отслабнеш с тия твои навици!

Жената ускорява крачки – бърза да отmine – поклащайки се като огромна везна с мрежите в ръцете.

На десетина крачки от Пешо, водено на верижка от господарката си, подтичва топчесто косматото, с къдрави ушички кученце.

Работа за Пешо! С леки стъпки Пешо застига жената:

– Ваш лии туй кучи? – гръмва гласът му над рамото на жената.

Жената поглежда през рамо:

– Да?

– Удралу Вий кожътъ! Милинкуту тѐу... Куци-куци-куци...

– !...

Притеснена, жената отминава.

Но тя не знае с кого си има работа, защото – Пешо е отново зад нея!

– А де мѝи главътъ?

– Какво желаете?

– Главътъ! Главътъ!... – чука се по главата Пешо и се хили като идиот.

– Защооо...

– Мии искам да гуритна пу задникът – да ни сбъркам.

Жената поглежда с неспокойни очи към кученцето си и преценила разстоянието от Пешовия крак до кръглото му задниче, подръпва нервнo верижката – бърза да преведе кученцето си на отсрещния тротоар.

И кой знае какво би се случило, ако Пешо не беше видял, че идва трамвай?

Гаражът.

Скандална личност, известен на всички, Пешо намира време да надникне навсякъде... „Заявки“, „Диспечер“, „Гаражен механик“, „Трета колона“, „Втора колона“... Поздравява с махване на ръка и весели погледи ваят отвсякъде.

Пред вратата на „Пункт за предпътен преглед на водачите“, току-що залепен афиш съобщава, че – Градският съвет на Червения кръст кани на сказка – и че ще се прожектира здравен филм.

Филмът, който ще се прожектира, не е обявен. Пешо врътва едно – д-р З о р г е – и хлътва в административната сграда.

Вървейки по коридора, Пешо влиза в стая, вратата, на която е отворена. Но вътре няма никой и той щраква с пръсти.

Минаващата по коридора чиновничка не може да му каже много нещо.

– Къде са тия, ма? Панайотов къде е?

– Тука са! – и отминава.

В стаята на едно от бюрата има чашка с кафе. На съседното – закуска в мазна хартия. Пешо тръсва пепелта от цигарата си в кафето.

В пишещата машина, притиснат от валяка, има клюмнал празен лист, а до нея купчинка изписани листове – затиснати с подковообразен магнит с червени наконечници.

Пешо измъква два листа от средата на купчинката – да не личи, стъпва на стол и започва с тях да си чисти обувките.

Телефонът на бюрото до него звъни, но той е зает с обувките си – търка съсредоточено и пуши.

По едно време посяга към телефона:

– Кажете! Какво има?

– Другарю Панайотов? – писка глас оттатък.

Пешо прави гримаса. „Панайотов“?

– За какво ти е Панайотов? Аз... съм Панайотов!

– В „Илиянци“ съм!

– Bravo! Е, какво правиш в „Илиянци“? – присвил око от дима на цигарата в устата си, Пешо търка внимателно – чисти си обувките. – Какво правиш в „Илиянци“, те питам?

– Идвам от Бургас!... Къде ще разтоварваме контейнерите?

– А защо в „Илиянци“? На „Хладилника“ ще закараш контейнерите! В новата база.

Привършил с обувките, с въртеливи движения „почиства“ отвътре и телефонната слушалка, смачква мръсната хартия и я изхвърля през прозореца.

Пешо стои пред откρηнатата врата с надпис „Началник техническа служба“.

Навярно е искал да влезе вътре по някаква важна работа, защото е учтив, но не са го приели.

През откρηнатата врата се вижда началникът зад бюро отрупано в книжа. В момента той махва с ръка и продължава да си гледа работата. Поглежда и часовника.

– Разбрано! – кима с глава Пешо. – Разбрано, другарю Цачев! Но от миналия понеделник до сега мина почти цяла седмица.

– Моля ти се, Пе-шо!

– Разбрано, другарю Цачев! И все пак се надявам.

– Моля ти се, Пешо!

Разбрано... – Пешо придръпва бавно, отегчително бавно, вратата към себе си.

Тръгнал по коридора, на лицето му се изписва: „Тъпак! Мръсник! Тулуп... Ах, как ще те наредя аз тебе!“

Влязъл в гаража, стиснал зъби, Пешо се мята на автобуса си, пали и потегля по маршрута за деня. В движение доопрява това-онова по таблото.

Софийски булевард. Автобусна спирка.

На спирката – тълпа от двайсет-трийсет нетърпеливо чакащи хора.

Забелязали автобуса, всички се раздвижват.

Пешо доближава тротоара и спира пет-шест метра след спирката.

Всички се юрват към спрелия автобус.

В желанието си да се качат по-бързо, всичко се обърква окончателно.

Пешо не отваря вратите! Той не бърза! Гаси мотора, обляга се назад и пали цигара: „Ще му даде да се разбере той на Цачев! Той ли не му знае бакиите на него!“

Зяпнали към вратите като гарджета, хората чакат и мълчат.

– Хайде, отваряй, де... – най-нетърпеливият е хванал гумения уплътнител на предната врата.

– Какво, бе? – провиква се Пешо от местото си. – Какво искаш? Какво е това – „Хайде отваряй, бе“?

Този, който се е обадил, е ниско долу, така че Пешо не го вижда. Отворил предната врата, Пешо застава на стъпалата:

– Какво значи това – „Хайде, бе!“? А? Какво значи това – „Хайде, отваряй“? Хайде... Кой каза „хайде“?

Вперили погледи в Пешо, хората мълчат.

– Кой каза „хайде“? Онемехте ли? Кой от вас каза „хайде“? Кой?

– Той си отиде! – обажда се някой.

– Ааа! И лъжете! Нема да карам тогава!

– Как... нема да караш?

– Е така, нема! – тръснал се зад волана, Пешо пресяга към пепелника и леко потупва цигарата си над него. Кани се да векува.

– Както и да е... – един „дипломат“ с каскетче наднича през вратата. – Било каквото било! Хора сме! Всички чакаме на спирката най-малко от двайсетина минути.

– А ти къорав ли си да не видиш, че колата не е на спирката?

– Нема значение! Ние можем и тука да се качим. Ето, прииждат и други граждани.

– Как да нема значение? За вас може да нема значение, но за мен има, и то големо!... Гледай го ти, „немало значение“! Да не мислите, че на нас, шофьорите, ни е лесно? Ние сме хората, които по цел ден се трепеме да ви возиме! Стараеме се да спазваме пътните знаци... график... разписания... тинтири-минтири... Малко ли е?

– Какво ни интирсуват вашти прублеми? – опъва се на Пешо някакъв здравеняк с червендалесто лице и груби шаечни панталони. – Ний сми граждани и искаме да са возим.

– И аз, като стана от волана... – поглежда критично към него Пешо, – и аз ставам гражданин! А ти, който не си никакъв гражданин... Нали ме разбираш... Ти с кво се занимаваш? Не си ли написал още некая хубава песен за София?...

– Строител съм! – перчи се тоя.

– Ааа... Пиле шарено... Заради такива като тебе... Я, ела! Ела, качи се само ти! – подканя го с ръка Пешо.

– Защо да се качи само той? – протестира някой, но Пешо не му обръща внимание.

– Ела да те заведе на едно мѐсто да видиш как сте залепили плочките! Как сте си ръцете оставили, тулупи неедни! Цели "пижами" сте лепили по стените! Това тапет ли е, пачавра ли е, не можеш го разбра. Па и различни? По-светли, по-тъмни...

– Искаш ли жилище кат хората, шъ дойш да ра̀ботиш в строит'лството!

– Добре! Отивам да се запиша!

Пешо пали колата, но някакъв елегантен приятен мъж чука на прозореца откъм него:

– Другарю, чакайте, недейте така!

– Ти какъв си? – Пешо си играе с амбрияжа и го гледа отвисоко.

– Без значение... – махва с ръка приятният мъж. – Нека се разберем като хора, имам важна работа!

– Защо не си станал по-рано?

– Бях вече на едно място, сега отивам на друго. Там, където отивам сега, работата е много важна и не търпи отлагане! Присъствието ми е необходимо. Моля Ви!

– Важна? – бърчи чело Пешо. – Бре!?

– Много! Уверявам Ви! Много важна!

– Яз... – криви се и имитира по шопски Пешо, – кога имам некаква много важна работа, вземем та легнем, та се на̀спим едно уубаво така. Кога станем, ако некой друг е земал, та я е свършил вместо мене, е, те тогàй вече съм сигурен, дèка она, наистина е била много важна... Айде, гледайте си работата!

Пешо спира на следващата спирка.

Плътни тапи от блъскащи се хора запушват средната и задната врата – Пешо не е отворил предната!

Притеснени, хората вършат „чудеса“.

Решил, че е изчакал достатъчно, Пешо затваря вратите и потегля. Задната врата е щипнала за периферията бомбето на едного и го отнася.

Булевард. По автобусната линия се движи автобус с пътници. На волана – Пешо!

- Спирката! – въздъхва, някаква жена. – Другарю, отминахме спирката! Тук на прелеза имаше спирка.
- Закъснял съм! Спирам само на спирки, на които има да се качват хора.
- А ние къде сме тръгнали?
- Ваша работа!
- Това е безобразие!
- Тука е така! Като не ти харесва, да не си се качвала!

Гаражът. Кабинетът на Панайотов.

Самият Панайотов седи зад бюрото и стиснал зъби, слуша намръщен. Слушалката е измърляла ухото му.

- Слушай, я се дръж прилично! Какъв „Хладилник“? Кога съм ти казвал аз да ходиш на „Хладилника“? И въобще какво правиш там? Аз съм Панайотов, разбира се! Какво?... Слушай, дръвник, не псувай! Не псувай, бе, простак!

Автобусна спирка. На спирката е автобусът на Пешо.

Насрещна автобусна кола по същата автобусна линия, карана от едра русокоса мома, приближила, дава сигнал с фарове. Разбрал, Пешо изчаква.

Двата автобуса са спрели един до друг в средата на улицата.

- Ти разбра ли какво е станало с Гошо? – колежката се е подала от прозореца на шофьорската кабина.

- Не! Защо? – Пешо е озадачен. – Аз снощи... Кога беше... След мача бех с тех. Защо? Какво е станало?

– Ее, ти нищо не знаеш тогава! Цекето е ходил у тех... Били пияни, небръснати... Страшна работа!... Сашо Тричков им бил на гости.

– Ясно! – Пешо е наясно. – Щом Трича им е бил на гости, нема какво да приказваме повече.

Колега на Пешо маха свойски с ръка пред автобуса.

Без да откъсва поглед от момата, Пешо отваря предната врата.

– Чичо Борее, дай да го онòдем! – влязъл при Пешо, колегата вижда колежката отсреща: – Оо, има ли нещо за б`аняне? Нещо за б`аняне... има ли? Има ли?

– Дългии, к`ажи на Пешо как ти изби водата вчера на Витоша! – гледа към него с весели очи колежката им.

– Аа, страшна работа!

– Там ли беше вчера? – Пешо премества пепелника и цигарите – прави му място да се облегне.

– Витошко лале бех вчера. Ма... по едно време, малко преди Мостòвете, таа пуста мерèтска вода като загреяла и като земà да избива нагоре...

Пешо гледа към Дългия и клати глава:

– Масло̀то и то се вдига... Ти защо се качи от предната врата, ма?

Някаква жена е видяла отворената предна врата и се е качила. В момента поднася билета си към компостьора.

– Слез долу веднага!...

– Защо да слеза... – не разбира жената.

– Защото ти казвам! Или видè отворена врата и хоп, като кьорава.

– Качването става и от трите врати. Защо?

– Аз пък ти казвам да слезеш! Качването не става от трите врати. Хайде!

– Защо?

– Защото ти казвам!

- Е нема да слеза!
- Аз па нема да тръгна!

В автобуса на колежката пътниците протестираат там нешто, но тя, подала едро рамо от прозореца на шофьорската кабина, не им обрѝща внимание:

- Е ти как се върна?
- Знаеш как.

- Ти не си ли на работа днеска? - Пешо предлага цигара на Дългия.

- На Западния парк съм резерва от три следобед, ама нема да ходя. Може чак надвечер - ако не ми се случи нешто - да намина към гаража.

- Другарю? - след дълго колебание един от пътниците в Пешовия автобус се е прстрашил. - Нема ли да карате, най-после?

- Ёла карай ти, като много знаеш! - сопва се Пешо и гледа към колежката. - В гаража има осемдесе автобуса без шофьори, оди карай колко щеш!

- Айде, - махва с ръка момата, - че и моите почнаха да пискат.

Автобусът на русокосата колежка потегля, но веднага спира и се връща назад. Пътниците в автобуса се люшват като добитък:

- Чекай!

- Верно! Ти какво за Гошо... искаше да ми кажеш нешто?

- Книжката му взели на Гошо!

- На Гошо! Кога?

- Снощи! На подуенския светофар! Оня, гадният!

- Ти кога го видѝ?

- Одеве! Беше в гаража. Пробваше дали може да се уреди нешто при Цачев. Иди да го видиш, ако намериш време!

И момата потегля.

– Тоя път... не знам... – Дългия премисля нещо и влачи цигарата си по дъното на пепелника.

– Ти още ли си тука, ма? – кресва Пешо. – Казах ли ти аз на тебе да слезеш?

– Другарко, слезте да не стават разправи и повече! Моля Ви се! – обажда се възрастна жена с вид на препатил човек. – Не се инатете! Не виждате ли, че ако не слезете, нема да тръгне, а и ние имаме важна работа, не само Вие.

– Ама защо да слеза? Тези врати нали са за това? – жената е изненадана, че пътниците в автобуса не само не я подкрепят, а накъдето и да се обърне, среща само враждебни нетърпеливи погледи.

– Добре! Аз ще слеза тогава! – някакъв мъж е решил „да се пожертва“. – Само мир да има! Отворете задната врата, ако обичате!

– Не бе, другарю, тя ще слезе! Ще слезе и ще се качи от средната врата!

Пешо чака.

– Хайде, другарко! – друг нетърпеливец вири глава, украсена с таке. – Щом не искат гражданинът да слезе, трябва Вие да слезете, разбира се! Не бива да упорствате повече! Ние какво сме длъжни да чакаме тука заради Вашите лични съображения!

Принудена и унижена, жената слиза от предната врата и се качва от средната.

Пешо наблюдава жената в огледалото.

А от страна на пътниците няма капка съчувствие:

– Каприз! Защо беше необходимо?

– Тука е така! – Пешо е доволен и автобусът потегля.

Дългия гледа Пешо с възхищение и си слага нещо на ум!

Срещу магазинчето на ключаря – да го гледат – се е събрала цяла сюррия момчета от махалата.

Ключарят, завалията, балансира върху някакъв стол, поставен върху маса – тротоарът е неравен – и заловил се с трепереща ръка за конзола, придържайщ фирмата, залита насам-натам – мъчи се да изтрие К-то, което Пешо му измайстори.

От време на време смехът на момчетата избухва с голяма сила.

Смехът им вбесява ключаря и той решава да се обърне, но внимава и да не падне. Той си мисли, че момчетата са направили тая магария, а сега са дошли да го гледат, и заканително клати глава:

– Ооо, аз ще прежаля два лева за куршум...

Момчешкият смях се превръща в рев.

– Но майка му? Майка му как ще го прежали?

Отсреща, „озъб-еният лекар“ д-р Попор – не е предприел още нищо!

Софийска улица.

Съсредоточен в мислите си, Пешо намалява и спира на поредната автобусна спирка. Отваря вратите и посяга за цигара.

Едни хора слизат, други се качват, но някаква жена – едва влязла в автобуса и се отправя към шофьорската кабина.

– Другарю, защо не отворихте предната врата? Имаше хора...

– Защото, не е твоя работа! – срязва я Пешо. – Или само да приказвате! А?... Само да приказвате! Само това знаете... Защо?... Защо?... Защо?... Е, затова – защото!

Сконфузена, жената поглежда към хората около себе си и разбира, че е по-добре да си премълчи човек, отколкото да се обажда и да си нахлузва беля на главата.

А Пешо става неукротим! Автобусът вече лети по улиците – дупки и трамвайни линии тръскат и подхвърлят пътниците. Той ту рязко увеличава скоростта, ту рязко я намалява и гледа в огледалото как хората „летят“ във всички посоки и протегнали ръце – търсят, да се хванат за нещо.

– Ришар Давид... – мек баритон от радиото в шофьорската кабина залива автобуса, – ще изпълни за Вас своята песен „Не Ви желая злото“.

Наистина! Прекрасна мелодия! Но от притеснените лица на лашканите насам-натам хора се вижда, че в момента е прозвучала страшно нелепо и двусмислено.

Подсмивайки се, Пешо кима към Дългия:

– Върви им!

Сетил се за нещо, Пешо отнема газта – автобусът продължава по инерция известно време и, избрал удобно място, спира.

– Дотука е колата!

Протести и негодувания:

– Как така? Защо не ни казахте по-рано?... Не можеше ли поне до следващата спирка?... Какво ѝ е на колата, та да е дотука?

– Ела, виж! – излязъл от шофьорската кабина, Пешо вдига капака на мотора и с Дългия лягат над него.

По едно време Пешо праща Дългия да отвори вратите на автобуса.

Но хората се колебаят! Някои слизат – да продължат пеша, други се връщат назад – струва им се, че

отминатата спирка е по-близо. Но има и упорити – седят и чакат.

– Нема какво да чакате! Колата се прибира за гараж.

Спуснал капака, Пешо сяда зад волана и, обърнал глава назад, изчаква да се изнижат всички.

След малко свива в странична улица:

– Ти накъде си?

Дългия махва неопределено с ръка:

– Ще ме стовариш некъде.

Пешо паркира празния автобус до тротоара и изскача от шофьорската кабина. Отсреща се извисява голямо, боядисано в сиво, административно здание.

Измъкната от работното ѝ място, Ели върви по коридора, а до нея – припряно Пешо.

– Чакай, чакай, чакай, бе, човек!... Не виждаш ли, че нося папки в ръцете?

Но Пешо я отвежда на „тяхното си“ тайно място в края на коридора – след една чупка в стената – между висок шкаф и натрупани прашни папки до тавана.

– Гошо! – Пешо опира нервно гръб в стената, хваща Ели за ръцете и вторачва очи в нея.

– Какво Гошо? Знам го! Известен ми е!...

– Гошо е закъсал здравата!

– Нищо чудно! Той...

– Шт! Не! Взели са му книжката! Работата е сериозна!

– Чакай сега! Кой беше Гошо и кой беше Жоро?

– Без значение! Требва да намериме некаква връзка в КАТ, МАТ... Немаш ли некой, който да може да му

помогне? Работата е сериозна, казах ти! Изглежда, е пил!... Аз пък не попитах с каква кола са го хванали.

- Директора!

- Ще се навие ли? Пиянка ли е? Пада ли си по... нали се сецаш?

- Синът му! Нали ми е началник.

- Хайде тогава! Давай, съкровище! Хайде, скъпотийо моя!... Бате Пешо ще ти се отблагодари после. Немаш ли чувството, че сме се виждали некъде напоследък?

- Ох, Пешоо!... - нагребена и вече в ръцете на Пешо, Ели се поддава на целувката, но все пак по женски нащрек.

По коридора минават две колежки на Ели. Минава и някакъв тип.

Ели се отдръпва:

- Тук аз съм най-дисциплинираната!

- ?

- Страхувам се и от директора, и от началника, и от колежките си. Представяш ли си?

Кръгли маси на метална подставка в закувалня „На крак“. Вечер.

Пешо и компания – негови колеги – са наобиколили прави една от масите. И Ели е с тях. Масата е отрупана с бирени шишета, но три са сложени в средата и Ели посяга към едно от тях.

- Не пипай, това е ракия! – Пешо ѝ подава своето шише.

Тук са и Жоро, и Гошо. Но Гошо е направо зле – едва се държи на краката си.

По едно време Пешо оглежда за тоалетната, после, поклащайки се, бавно тръгва натам. Бирата е направила своето! И Жоро, веднага слага ръка на кръста на

Ели! Но тя се дръпва и минава отсреща – пак между колегите на Пешо, но по-далече от Жоро.

– Чакай де... – Жоро „не разбира“.

Ели го поглежда спокойно, все едно нищо не е било.

– Така е! – кима пиянски Жоро. – Съгласен съм. Права си!... Всяка епоха си има своите прелъстителни! – поглежда я пак, но вече с поутихнало желание. – Пешо!... Пророкът на „голото възраждане“!... Той!... Ангелът на Цикламата!... Вест от красивото ни бъдеще!... А аз – на кино... от седем без пет!

– И това си има своето предимство! Тая бира е за тебе! – друг Пешов колега поставя току-що отворена бира пред Ели.

Ели пие от бирата.

Пешо си е свършил работата в тоалетната, но оловната тръба, която се спуска от казанчето надолу към чинията, е стара и прокъсала се три-четири пръста надолу, е привлякла вниманието на Пешо. Оттам в стената отворително църка тънка струйка вода.

Нея гледа Пешо!

След малко – с отвертката и известно усилие – Пешо успява да я прекъсне. После я доспесква и извива към себе си, така че, като се дръпне синджира, освободената вода да блъсне с голяма сила във вратата и тежко на този, който в момента е там.

Компанията около масата е весела. Пешо е с гръб към стената и от време на време поглежда към тоалетната.

И ето че първият нещастник с мокри ревери изхвърква от клозета и отчаяно плюва – мъчи се да махне нещо от езика си.

Един пък е лиснат отзад, а периферията на мократа му шапка, странно накъдрена, е увиснала надолу.

Друг, с подвърнатата от водата коса, търси отговорника на закусвалнята – той пък да се оплаква, но жените в кухнята не му обръщат внимание.

Но от тоалетната излиза д ж у д ж е. „Сухо“! Джуджето крачи уверено и Пешо го гледа с уважение.

„Хайде сега!“ И друг излиза сух! Някакъв с чанта от свинска кожа с външни джобове, груба полушуба и каскет. Неуверен! Подмишница стиска пакет от ЦУМ. Провинциалист явно!

Пешо е озадачен:

– Защо не пусна водата, бе!

Трепнал, човекът послушно се връща и водата го шибва в лицето.

Отдавна вече е полунощ, а Пешо, като прокудена душа, се лута, из пустите софийски улици. Залита здравата!

Като по чудо разминал се с някакво дърво и ето че – туп! – нещо го спъва. Разкراчил крака се навежда да погледне, но дълго време нищо не вижда.

– Другарю? – Пешо чува фъфлещ глас.

– Да? – Пешо се вира надолу с полуспуснати клепахи.

– Можете ли да ми кажете къде е отсрещният тротоар? Не мога да си отида вкъщи! – гласът е на много пиян човек.

– Отсрещният? – Пешо вижда някакъв тъмен вързоп долу в краката си, смъква се с пъшкане до него на бордюра и бърка за цигари.

– Отсрещният! Търся го цела нощ и не мога да си отида! Иначе... пипна ли се за стенатааа... А те само ме разкарват.

Пешо се вглежда отблизо в лицето на пияницата.

– Къде живееш?

– На „Симеон“ 50.

– Ъъъ, значи!... Ами, отсрещният тротоар... – Пешо се вира, докато съобразява, – е отсреща! Ето там! И поради, което тоой трябва да е един – отсрещен тротоар!

– Глупак! Тпфуу! – Пияницата е отчаян.

– Кой?

– Сега идвам оттам!

– Е какво като идваш оттам?

– И ми казахаа, че е т у к а а ! Простак!

Пешо и Пияницата се кандилкат по пустите софийски улици.

Пияницата върти показалец:

– И ти казваам, чее... Земята е... к у х а !

– Куха? Не може да бъде! – Пешо решително не е съгласен.

– Куха ее!... На двата ѝ полюсаа от двете страни горе... имаа прооходи. Голееми тунелии... Силни. А отгорее... има снег. Ааа? Сети ли се? Наляганетоо вътре е големоо...

Пешо кандисва.

– Куха? Разбира се! Кой може да ни каже обратното? Кой смее да ни каже нещо друго?... Че не е кухня, да речем! А? Коой?

- „Сименс“!
- „Солинген“!
- А мухатаа я болии!
- „Сименс“ - „Солинген“ - болиий!
- "Гедòре"!

Жилищната сграда на „Симеон“ 50.

- Шш, чуваш ли? – Пияницата е притворил око в едно безкрайно намигване и тихо сочи нагоре.

И Пешо гледа и се ослушва:

- Нищо не се чува!

- Цел живот е така. Все едно и същò! Жена ми! Сст! Тихоо!

- Давай нагоре!... Не бой се! Аз съм Пешо! Щом си с бате си Пешоо, никоой... На кой етаж си... беше ти?

- Третия. Асансьорът е скàпан. Не бачка!

- Третия? Хи! Големо влачене ще падне.

- Защото, Вселенатаа... – рева Пияницата, – се намираа... в огромееен... каменен... м е х у р !

- Тихо, бе! – бутà го Пешо. – Ще ни изгонят! Уморих се с тебе.

- Аз съм изгонеен!... Хе! Галфон! Ти не ò обръщай внимание! – и рева отново: – И ако не е... Слънцетоо, а Слънцето е... в центъраа...

- И Луната е в центъра – сеца се Пешо.

- И Луната е в центъраа... Ааа? И още н е щ о ! Сети ли се?

- Веднагаа...

- И когато товаа... н е щ о о застане пред Слънцетоо... настава н о щ ! Сега какво е?

Пешо се оглежда:

– Трети етаж.

– Третият етаж!... Тогаваа... Такаа... Да отключиме! Тука е значи! – вадейки от джоба си ключа, Пияницата залита право към вратата на асансьора. – Ние сме пристигнали! Сега остава най-важното! Всеки го прави, рано или късноо...

Но дълго време не може да улучи ключалката.

– Дай на мене! – Пешо на свой ред взима ключа и опрял чело във вратата на асансьора – мушка, мушка, мушка, но не може и не може, да улучи ключалката. – Тая проклета ключалкаа... – безсилен, Пешо кресва и се изправя.

– Спокойноо... – облегнал се на стената, Пияницата гледа към Пешо и се смее беззвучно. – Хее! Тя е смешила бравата.

– Така ли...

С отвертката, с упоритост и сила, дърпайки с ярост – един път, два пъти – Пешо успява да разбие вратата и стреснал се, поглежда към Пияницата:

– Ссст! Тихо!

– Тихоо! – доволен, Пияницата събува обувките си.

Разцелувал се братски с Пешо и държейки обувките си в ръка, Пияницата тръгва да си влиза. Пешо покровителствено слага ръка на гърба му.

Миг след това, с крачка напред, Пияницата полита надолу в шахтата на асансьора и пухва в боклука на дъното му.

Уморен от положеното усилие, но доволен от свършеното добро дело, опрял глава в стената, Пешо седи на стълбището и бавно пуши цигара.

По едно време на долната площадка изниква някаква човешка карикатура, която, виждайки Пешо, спира веднага.

Това е Пияницата, но по чорапи. Обувките е изпуснал в шахтата. Раздърпан и почернял от прахоляка, а от уплаха, като че ли не може и да говори, Пияницата само гледа в Пешо и се олюлява.

– Яаа? – Пешо се взира в него. „Брат му!“ – Вие като близнаците! На третия етаж ли живееш, бе?

С някаква вяла закана в очите, Пияницата само поклаща глава.

– Ела!... – Пешо решава да помогне и на него. – Брат ти се прибра!

Пияницата се оставя Пешо да го изведе нагоре, надявайки се, че този път няма да сбърка и ще го прибере наистина вкъщи. Ето защо се дръпва рязко назад и изпъва крака едва пред отворената врата на асансьора. Но къде ти! Пешо си знае урока и тласнал го с ръка в гърба, прибира и него.

– Егати семейството!

Залитайки, Пешо слиза по стълбището надолу и за своя изненада вижда, че на мозайката в преддверието към изхода стои трети. Трети, който много прилича на другите двама, но много по-утепан, и Пешо изпада в безкраен истеричен смях. „Тия па? Това вече, ако не е баща им?! Тия, ако не са се наговорили?“

– Абе, ти на третия етаж ли живееш?

Но на Пияницата тази работа му е дошла вече до гуша и олюлявайки се, не отделя зли очи от Пешо. В ръката си държи потъмняла от времето дъска:

– Море, аз, ще ти май... майката на тебе, ако ме пуснеш още един път в дупката на асансьора – замахва с дъската. – Марш! – замахва пак и удря в стената. – Марш, идиот, оттука! Целата ти глава е от кокал!

Избегнал удара, Пешо чак сега разбира какво е направило и побягнал навън, вика:

– Защото Вселенатааа... се намира... в огромен... каменен... а с а н с ъ р ...

Пияницата:

– Простак!

Дървеният парапет пред мансардата на Пешовата хазайка.

С побелял от натискане показалец и навел глава, Пешо звъни продължително.

Хазайката на Пешо отваря вратата:

– Божичко! Ключ немаш ли, та звъниш по това време, само да ме плашиш!

– Нямам! – Пешо е още пьян. – Нямам, хазайке! Остана там на едно място. Хаа, ти нищо не знаеш!

– А чантата? Пак не си я донесъл!

– Аа, чантата! Чантата... утре ще отида да я взема. Бележката е у мене.

– А ти казах, Пешо, изрично! Изрично ти казах! Изрично!... Всичко, което купя, в ръце трябва да го нося.

– Е ти ми казà, ама аз, нали? Ти ги разбираш тия работи как стават.

И хлътнал в стаята си, поваля се с дрехите на леглото.

– О-оох! Голем майтап! Защото... В с е л е н а т а а ... се... н а м и р а а ...

И забучил цигара в устата си, така както лежи по гръб, бърка... бърка, но кибрит... Кибрит? И през цялото време не отделя очи от огромната снимка на Ели – цветна, мила, златна на Пешо! Но кибрит... Не намира по джобовете си!

И станал, залитайки, включва котлона да си запали цигарата. Докато чака да загрее котлонът, се повалия отново в леглото – разкراчил крака и без да събуе обувките. Намества се добре и гледа към Ели на стената.

Около снимката на Ели – пъстри изрезки от списания на мотоциклети и коли.

А по стената с флумастер Пешо е драснал, на друго място старателно изрисувал... „ $60 + 1 = 100$ “... „ $5 + 30 = 80$ “!...

Цигарата остава незапалена.

Край на първа част

ТУКА Е ТАКА

(Втора част)

Утро в София. Градът се пробужда. Гълъби, кестени, високи мансарди.

Край тротоарите равно бръмчат метачни машини с равнодушни сънливи водачи на волана.

Първите минувачи вече крачат по тротоарите.

Траас!... Пешо е „затворил“ вратата на мансардата и това разбират всички най-малко два етажа надолу.

– Не блъскай така вратата, сто пъти съм ти казвала! И да не забравиш днес да донесеш ч а н т а т а ! – гони го гласът на хазайката зад вратата.

Но Пешо вече е яхнал перилото и с едно неотразимо „чао“ се понася надолу.

– О-о-ох... – болка сгърчва лицето на Пешо и отхвърлил се нагоре, пада върху стълбите.

Върнал се, Пешо оглежда перилото и вдига бавно глава. „Ужас! Мамка му негова!“

Някакъв катил е начукал пирончета в излъсканото дърво на перилото и панталонът на Пешо отзад е станал на панделки. Ужас!

– Ъъхх... – няма как, Пешо трябва да се върне да обуе друг панталон.

Обул тесен бозав панталон, Пешо прескача надолу по стълбите. Стигнал предверието, поглежда за кофите за боклук, но тях ги няма – изчезнали са по мистериозен начин!

– Хм!

Този път Пешо няма какво да ритне, за да си изкара яда, и тръгва забързан по улицата.

Много е ядосан, но много е и смешен!

Панталонът, пран наскоро и неизгладен, му стои възкъс и го стиска отвратително отзад. Това дразни Пешо и той опитва да се оправи в движение. Но къде ти!

Червеният тенис-корт в Парка на свободата – с баскетболното игрище и пилоните за волейболни мрежи.

Кучето вътре, щом вижда Пешо, че се задава, се спуска като изстреляно в ъгъла на оградата, да го причака.

А Пешо е решил – този път кучето да „опере пешкира“... за всичко! За всичкоо! Грабва пръчка и с някаква дива радост се устремява към кучето. Няма милост за кучето този път! Раззинало уста, то хапе мрежата, следвайки Пешо по петите, по петите, по петите... Докато става най-отвратителното!

Някой, кой знае защо, може би нарочно, е оставил малката вратичка в оградата отворена и стигнало до нея, кучето, като сатана, изхвърква навън.

„Ужас!“ Пешо иска да избяга, но премислил, се обръща, но спънал се, пада на земята и кучето прелита над него.

Кучето се връща и налита на Пешо, Пешо маха с крака – брани се и става еднаа...

Успяло да захапне левия крачол на Пешовия бозав панталон, кучето тегли, дърпа, върти се и тътрузи Пешо по земята. По едно време, дръпнало по-силно, откъсва парче – голямо колкото плик за писмо – от панталона на Пешо и го внася с ръмжене внимателно в тенис-корта... като трофей на победител!

„Ама па история!“

С метлеещ се около левия крак скъсан крачол и все пак щастливо отървал се, Пешо бърза към булеварда и попоглежда часовника си. Явно закъснява!

Но тука – ново двайсе!

Трамваите се движат с отворени врати и не спират на спирките. Хората слизат и се качват в движение. Последствията от премятаниците са за тяхна сметка.

Решил да причака следващия трамвай на завоя на релсовия път и се метне в движение, Пешо поглежда вдясно и вижда, че към него бърза жената с кученцето.

Но какво ти кученце?! Този път тя води на синджир страховит булдог с огнени очи и трагична муцуна. Булдогът има вид на лично обиден на Пешо, а едва удържайки го, жената се движи право към Пешо.

„Само това ми липсваше!“

За щастие се задава трамвайна кола, Пешо затичва и рипва в нея.

Обърнал глава, да се изплези на булдога – ново двайсе! На седалките в трамвая – брадати граждани с мадами на коленете – не помръдват – изживяват

„състоянието“! Пешо притваря очи. Погледнал към звънеца за връзка с ватмана, чете – „Не работи! Чукай силно!“. А две седалки пред Пешо – Рамадан е покатерил Айшето на коленете си – и той, но не го интересува никакво състояние – та чак грозно.

„Леле, ужас, братче!“

Гаражът.

Закъснял, Пешо тича, но гаражът изглежда никак пуст. Тук-там се мерва някой и бърза да изчезне.

Пешо е подготвил служебната си усмивка, но познатата диспечерка на „Четвърта колона“ не е в кабината си. И познатият надпис го няма. Вместо него, върху рамкираното стъкло с мъдри букви някой е изписал – Курс по трансакционален анализ.

„Това пък какво е?“ Пешо оглежда да види някого, но вижда, че над входа на административната сграда виси голяма фирма със златни букви на черен фон – Институт за духовен масаж. „Тия са се побъркали!“

– Абе, Киросо?... – Пешо е видял свой познат от монтьорите. – Какво значи всичко това? – и сочи новата фирма.

– Тука е така! Влезеш ли вътре, излизаш друг!

Силно заинтригуван, Пешо изкачва външните стълби, хлътва в административната сграда и едва не връхлита на някакъв в...

Тоя е разглобил цял мотоциклет в коридора, мие частите му с бензин и ги трие.

Сложил по бабайтски ръце на кръста, Пешо е застанал зад него и го наблюдава.

А оня се мести с пъшкане насам-натам – без да му пука, че от неговите джунджурии не може да се мине по коридора.

– Как се чувстваш тука, ти, бе, бате? Добре ли си? А?... Не ти ли духа? Мислиш ли, че това е най-удобното мѐсто за твоите багатерии?

– Абе, духа, ама тука е така! Аз съм оборотен!

– Изчезвай веднага! – Пешо пристъпва да разрита всичко.

– Я, не дишай... – зловещо се изправя тоя. – Стооп! Ни дъх, ни гък! Защотоооо...

– Аа... бее...!? – Пешо се вглежда. – Здравей, бе, мой човек!

(Пешо е разпознал Строителя от автобусната спирка. И Строителят е познал Пешо.)

Минал зад Пешо, Строителят врътва ключа на входната врата:

– Добре!... Щом съм ти толкова „твой“ човек, айде, дѹхни еднѹж!

– Защо?

– Дѹхни де! Дѹхни! Дѹхни само еднѹж и се дрѹпни! После аз че ги преброим и колко сачми се тѹрколат, толкова че ти ги набием у човката! На кàспана!... Аканà!! – Строителят клати едра глава като могила.

– У хуу... – Пешо се дрѹпва леко назад. – Ма ти мно-го си се отракàл, бе, нане?

– Гледай го! Нане ми вика! На мене? – „разнежен“, Строителят разтяга уста до ушите в мека милозлива усмивка и кожата на лицето му лѹсва като възпалена. – Сладурàнче!... Душичка, мила! Бомбонче... – и рева: – Че те изедѹеемм!! – очите му се сбират.

Уплашен, Пешо се дрѹпва назад.

– Ама ти и тука ли се накѹлца, бе? Нали беше у Строителството?

Разнежената усмивка е отново на лицето на Строителя:

– Бех! Земах апарт'ментчето, братленце. Какво? Да-доха ми го! Какво да правим там повече?

– И ти си прав!

– Колко и ти беше прав, нали, като ни остави там, на спирката. Зареза̀ ни и отиде да си кривиш капата по шосето, Мърльòте неèдно! Копеле отвратително! Че те изкльòпааам с парцалите! Че ти я изпием... кръфта! – изпънал кръвнишки врат, Строителят тръгва към Пешо.

– Чакай де!... – уплашил се не на шега, Пешо отстъпва леко назад, но заключената врата отсича изхода и той опира гръб във вратата.

– Нема! Не бой се! – познатата милозлива усмивка е отново на лицето на Строителя. – Ти си мой човек! Душичка си ми ти, невинна! Сукалче, миличко! Теленце! Да те изеде човек, в о л отвратителен! Че ти го земем животааа!... Без гък! Преди да доем тукаа, бех коляч... У Чирпан!! (Пешо е вече много зле.) Единио нож тукаа... – сочи, – другио у зъбитее... А телето – у магазина! Та, ти ли бее, ззз... – и протяга ръце към Пешо.

Но Пешо се промушва край него и хуква по стълбите нагоре.

– Ха-ха-ха... – смее се оня след него и цялата сграда ехти.

На втория етаж Пешо вижда някаква чиновничка:

– Кой го пусна тоя долу?... Тука живи хора нема ли?

– Шшт!... Тихо!... – чиновничката слага пръст на устните си. – Всички са на курс! Аз съм дежурна.

– Какъв курс сега в работно време!?!... Аз, за една заповед за клас, чакам вече три месеца и нема кой да я напечати! Вие само кафета пиете и клюки разнасяте, а сега и курс сте си измислили! Къде е Цачев?

– Лèвааак! – вика оня долу. – Само Цачев ти е притребвъл!... Та нали той ми е селски, бе, нещастник! Нали неговия мотоциклет поправям тука! Нали той ми е казал! Нали аз му правих банята! Нали аз му редих паркета бе, таратътляк! Нали аз му правих камината...

– Ето тука!... – чиновничката отваря някаква врата и пропуска Пешо.

Вътре насядалите по столовете хора слушат внимателно.

На катедрата – лектор:

– Доказано е! – лекторът широко отсича въздуха с длан – не търпи никакво възражение. – Доказано е и по тоя въпрос – две мнения, не може да има! Тютюнопушенето съ-кра-ща-ва човешкия живот!

– Моят дедо умре на деведесе и осем гòдин, а пушеше! – обажда се от местото си един от присъстващите.

– Случайно!

– Е как така... съкращава човешкия живот? Ако може, нека другаря лектор обясни!

– Така! Съкращава го! Най-малко с двайсет години! Доказано е!

– Например? – друг не разбира нещо.

– Какъв пример?

– Ами те така, пример. Яз, да речем, нормално си пушим по кутия „Слънце“ на ден и как така, изведнъж... оп! – че ми се съкрати живота с цели дваесе гòдин? Това не мога да разбера и ако е възможно, нека ни се обясни.

- Добре... Ти пушиш ли?
- Пу̀шим! Нали това казàх!
- Стани! На колко години си сега?

Малко притеснен, човекът се изправя до стола:

- На четирийсе.

- Ето!!! – дълго изразително мълчание. Лекторът бавно оглежда присъстващите. – Ако не беше пушил, нали, ти сега, скъпи другарю, щеше да бъдеш на шейсе!

Но вместо взрив от смях, Пешо вижда как всички кимат с глави: Да... Да... Да...

Пешо врътва ръка и излиза от стаята:

- Цачев го нема!

- Тогава е там! – чиновничката сочи друга врата и Пешо тръгва след нея.

Вратата е позната на Пешо, но той дълго време не може да откъсне поглед от табелката на нея: „Център за ресурси на добро самочувствие.“

- Това пък какво е?

- Шшт! Тихо! – чиновничката делово притваря вратата след Пешо.

Вътре, абсолютна тишина!

Панайотов, Цачев и други важни началници са на предните маси и, привели глави, прилежно и старателно записват нещо в тетрадки с тесни и широки редове.

Възрастна лекторка, с прибрана на кок коса и показалка в ръка, се разхожда бавно пред черната дъска. На дъската е написано с тебешир:

Френска любов.

Подход.

Пешо се хваща за сърцето и с неразбираема усмивка се свлича до вратата.

Надраскал набързо с тебешир върху вратата на бившия Пункт за предпътен преглед на водачите „Курс по хиперхильокобум“, кикотейки се като луд, Пешо се мята на автобуса си и с широк завой напуска гаража.

В сладкарницата всички познават Пешо. Оставил автобуса с пътниците до тротоара, както обикновено, той идва да закуси. А те, като от сиропиталище, мълчаливо гледат през прозорците.

Срещу тях Пешо разсеяно дъвче с пълна уста. В ръка държи голяма чаша боза.

Но един от пътниците в автобуса – кой го прати да разваля кефа на Пешо – се промъква напред, влиза в шофьорската кабина, сяда зад волана, пали и автобусът потегля.

От изненада Пешо едва не изпуска чашата.

Изхвъркнал от сладкарницата, Пешо – с тесните си неизгладени панталони – тича след отминаващия автобус:

– Ееей!... Ей!...

Но къде ти... Подкаралият автобуса наблюдава ехидно Пешо в страничното дясно огледало и не спира.

Взел таксиметрова кола, Пешо настига автобуса на един светофар и се хвърля на бордаж. Яростта му няма граници!

Отвлеклият автобуса се смилява над Пешо, отваря му и сяда между пътниците някъде назад – подсмивха се сдържано, но и малко гадничко. В смисъл – „видели“.

Пешо си мисли, че „всеки ден е Великден“.

– Тоя там да слезе!... Да слезе веднага! – Пешо сочи с права ръка. – Ти чуваш ли какво ти се говори, бе?... Другарю милиционер?

– Не, не! Аз съм актьор. Излезох от репетиция. Карай!... Карай, че детето в дванайсет трябва да вземе лекарство.

– Я карай там!

– Каквоо? – трепнал, Пешо търси с поглед смелчагата. – Кой си отвори устата?... Нека се обади да го видя! Да се обади само!

Застанал в бабайтска поза пред всички, той гледа хората със смразяващ поглед, но още не знае, че „днес не е Великден!“

– Ти ще караш, или – нема да караш? – пита някакъв и тонът му е спокоен, но на човек, наумил си нещо.

– Нема да карам!... Докато тоя там не слезе тукаа, тука ще висите всички – да го знаете!

– Е нема да слезе! – решителният тип разбутва внимателно хората и идва към Пешо.

– Защо да слеза, бе? – добил кураж, подкаралият автобуса вирва брада от местото си. – Тоя автобус да не го е родила майка ти, та да трябва да слеза?

– Каквооо...

– Тц! Остави го него! – решителният тип е наближил. – Мен гледай! Ще караш или нема да караш?

– Нема да карааам!!! – крещи засегнат Пешо. – Вие говеда ли сте да не разберете, че докато тоя там не слезе, аз нема и – нема да карам!

– Слушай, говедо! Никой до сега не ме е наричал „шофьор“, без самият той да не е заприличал на имам-баялдъ. Последно!... Ще караш или нема да караш?

– Нема да кааа... Оо...

Дръпнат за ревера и здравата разтърсен, Пешо полита напред, но веднага го сграбчват десетина ръце и – всеки удря, всеки налага – кой както може и с каквото може – с чадъри, с чанти, с пазарски мрежи...

– Ще карам!... Ох, чакайте! – тихият примирен гласец на Пешо поуспокоява страстите. – Ще карам де!... Това какво е сега? Чакайте малко!

– Чакаме! – обажда се жена, участвала в полесражението.

(Това е жената, влязла през предната врата.)

Пешо кара. Сега той, горкият, е по-тих от водата и по-нисък от тревата.

Погледнал се в огледалото, вижда, че охлузеното над окото продължава да се подува и синее. Единият му ръкав е отпран. Но най-лошо е пострадала дланта му – разпрана с нещо, и Пешо гледа напоената с кръв носна кърпа.

...Шофьоритеее са като ято, животът им минава в път...

Песента е известна и приятна, но Пешо изключва нервно радиото.

– Тука имаше спирка бе, момче! – набилите го са великодушни.

– Извинете, не разбрах! – Пешо намалява скоростта. – Не видях имаше ли някой да слиза...

- Карай, карай! По една случайност немаше.
- Как да нема? – един „рецидив“ е мълчал по навик.
- Спри тогава!

Но, навил волана, Пешо хлътва в някаква странична улица и настъпва педала за газта.

- Стана му нещо на тоя, обърка маршрута!
- Откога рейса минава по тая улица?
- Отскоро.
- Аз немам работа нататък! Я, чакай да слеза! Чакай!... Чакай, бе! Ще слеза тука, щом е така. Никой нищо не ти казва! Маршрути променят, спирки променят... Карат я гьотуре, така както им скимне! Спри, бе!
- Сега пък не иска да спре! Гледай го, то не е една беля!

Районното управление на МВР се вижда. Пред входа има някакви униформени.

„Как ще им отвори Пешо?! А?... Как? Откъде накъде!... Вратите? Ще видите вие сега едни врати! Такива „врати“ ще ви отворят тука, та свет ще ви се завие!“ Това вече е един друг Пешо! Предишният! Могъщият Пешо!

Пътниците са стъписани.

- Ще биете? А?... Шофьори... ще биете?... Мен... ще биете? – скръцнал със зъби, Пешо майсторски извива пред входа на Районното управление и спира.

Хората в автобуса блъскат по вратите, но Пешо вече вика към входа на управлението:

- Цела „консерва“ побойници Ви карам, другарю старшина!... Биха ме! Ето на тука! Тука! Тука!... – сочи Пешо. – Ръката ми разрезах. С нож! Крачола ми разпраха! Ръкава ми разпраха!

Превърнали се в арестанти, злополучните пътници са в стаята до гишето на дежурния офицер. Вътре има заварени двама. Единият е Пияницата от „Симеон“ 50... пак пиян!

Пешо е в стаята на дежурния офицер и чака възмездие! Суррово възмездие! Незабавно! И едва не скърца със зъби, но за приличие е скръстил смирено ръце – пострадалата ръка е отгоре и малко напред.

– Стой тука! След малко идвам! – старши лейтенантът взима лист и химикалка от бюрото си.

Като тигър се разхожда Пешо из стаята – едва го сдържа на едно място – сяда на стол, но скача веднага. „Нема! Не! Не може!“

Старши лейтенантът е на вратата на арестантската стая и държи лист.

– Така! В общи линии мисля се разбрахме с Вас! Подредете се като в списъка... Сега!... Всеки от Вас ще мине покрай мен и ще отговаря на въпроса ми – кратко и ясно!

Старши лейтенантът посочва първия:

– Би ли го?

– Не!

– Излизай! Свободен си!... Ти?

– Не!

– Бегай!... Ти?

– Не!

– Бегай!... Ти?

- Нее!
- Бегай!... Бегай!... Бегай!...

И така до последния.

В арестантската стая остават двама души, но не от пътниците в автобуса, а Пияницата от „Симеон“ 50 и някакъв друг – крадец може би.

- Не! – Пияницата се люшва напред да премине.

- Ти чакай! Или не... Ела с мен! Така... А ти оставаш тука! (На джебчията му е все тая.)

Старши лейтенантът се връща в дежурната стая и Пешо скача като подхвърлен от пружина:

- Как са арестантите, другарю старши лейтенант, не им ли се пие нещо разхладително?

- Те са вече свидетели! Освободихме ги! Ти си бил един от гражданите!... Всички потвърдиха и ще те съдят!

- Мене? – Пешо стои като гръмнат. – Те, които ме биха, ще ме съдят? За какво?

- За побой!

- Мене?

- Да! Имат свидетели. Онзи, битият, отиде в поликлиниката – имал познат лекар там – да си вземе медицинско за средна телесна повреда.

- Да ме съдят за побой? – не може да повярва Пешо.

- Да! И за обида! Някаква жена. И тя има свидетели. Те ѝ станаха свидетели – старши лейтенантът търси някакво име в списъка.

Пешо се олюлява:

- Е, каква стана сега тая бе, другарю старши лейтенант? Мене ме биха, аз съм тука, а те свободни! Побойниците!

- Биха те?

– Биха ме, разбира се!

– Можеш ли да го докажеш?... Защото те са на друго мнение. Те например твърдят, че ти си ги бил. Имат свидетели. Ето, записал съм осемнайсет души, а онзи може да донесе медицинското всеки момент и от 3 до 5 години – пандиз! – старши лейтенантът тупа с химикалката по листа.

– Оня с боксьорския нос?

– Той!

– Средна телесна повреда? Той, с повреда от мен?

– Който и да е, не знам как се казваше! Некакво дълго име – старши лейтенантът търси в списъка. – Познато име. Шампион по бокс. Гледал съм го некъде.

– И вместо той, професионалният побойник, аз да отида в затвора?

– Как ще пратим шампион в затвора, бе? Ти акъл имаш ли? Нали се излагаме! Нали излагаме цялата страна!... Какво ще кажат за нас?

– А мене можете, така ли?

– Абе, ти пиян ли си? Ти беше шофьора, нали? Треба да те проверим за алкохол!

– Боза съм пил.

Старши лейтенантът подава глава през вратата навън:

– Донесете балон!

Върнал се на местото си, старши лейтенантът поглежда към Пияницата:

– А тебе какво да те правим? Ти на кого си се заканвал? Какъв нож си вадил там?... Паспорта, ако обичаш!

Пияницата бърка – шушне нещо в джоба вътре – той пробира, а старши лейтенантът е протегнал ръка и нетърпеливо чака. Най-после, ето! Пияницата развива нещо грижливо увито във вестник и го подава.

– Това, какво е?! – старши лейтенантът се опитва да разлисти паспорта, но той е горял и страниците му

се разпадат. – В печката ли си го завирал? Какво си го правил? Защо е горял?

Пияницата „не знае“. Той, като да се радва, че се е отървал от паспорта.

Старшината донася балона. Заангажиран с паспорта на Пияницата, старши лейтенантът сочи с глава Пешо.

В дежурната стая надниква униформен полковник. Старши лейтенантът скача и чинно застава зад бюрото. Старшината стегнато събира крака.

Балонът е в спуснатата надолу лява ръка на старшината.

Както седи на табуретката зад старшината, Пияницата дръпва балона и го разглежда с тих интерес.

Пешо е мръднал малко напред – „да влезе в кадъра“ на полковника и го забележи.

И всички освен Пияницата са устремили погледи в Началството.

Пияницата не се интересува от началства! За него Земята е куха и това му стига. По едно време духва в балона, духва пак – но не му е интересно и връща балона в ръката на старшината.

Поогледало, Началството пита:

– Има ли нещо?

– Както обикновено, другарю полковник!

Полковникът кимва с глава и си отива.

– Тц, тц, тц!... – старши лейтенантът оглежда балона и както се подсмивва, изведнъж става сериозен. – Документите, гражданино!

– Защо? – Пешо отново нищо не разбира. – Капчица алкохол не съм пил днеска, другарю старши лейтенант! Само боза.

– Нещастник! – Пияницата гнусливо бърчи нос.

– Без приказки! Свидетелството за правоуправление! Талони, ключове... Всичкоо!... Тука на бюрото! Бегом!

– А ти, бе!... Ти знаеш ли, че това е документ и трябва да се пази?

Пияницата не слуша, а гледа след Пешо – той чак сега го е познал.

– Чуваш ли, на тебе говоря! Защо не си го сменил досега?

– Немам снимка.

– Е, а защо си го увил?

Шофьорската книжка на Пешо, талоните и ключовете от колата лежат на бюрото пред старши лейтенанта. Изгорелият паспорт е бутнат встрани.

Омърлушен, Пешо прибира другите си вещи – химикалка, цигари, запалка, и ги тъпче по джобовете си.

– Па ги правите тука едни, другарю старши лейтенант, да не ви стъпи човек втори път!

Районната поликлиника.

Към нея подтичва Пешо. Подтичва, клати заканително глава и току поглежда наранената си длан.

Пред гишето за регистрация има хора, но Пешо прережда всички:

– Другари, спешен случай!

Гражданите правят място на Пешо и той се лепва за гишето:

- Другарко?
- Трай, бе, сбърках! Стресна ме!
- Е, как така – ще трая? Как – да трая? – Пешо повдига ръката си да я покаже. – Това трае ли се?
- Така! Ще траеш! Нема да ломотиш! Има грип! Или си дошел само да ме пръскаш?... Я се виж!
- Я, не обиждай, моля ти се! Що за отношение? – Пешо държи ръката си така, че да я виждат всички.
- Нема какво да ми се молиш! Като си бил толкова набожен, да си станал клисар! Какъв лекар искаш, та толко си се разбързал?
- За медицинско. За средна телесна повреда.
- Е, ти ли ще кажеш?... Гледай го! Каква е повредата, лекара това ще каже! Ти кой си?
- Добре де, съгласен съм! Ето, биха ме! Нанесоха ми побой!... Искам медицинско за пред съда, каквото лекарят определи, разбира се. Щом той решава, аз нема да имам нищо против! Каквото той каже, това е! Боли мее...

Пред един от лекарските кабинети има голяма опашка. Талонът на Пешо е точно за този кабинет. Вляво от вратата има светец надпис в червено „Не влизай!“

Но Пешо не е вчерашен:

- Другари? Спешен случай! – и се лепва за вратата. Вътре се чува кикотене.

По коридора върви лекар с разкопчана бяла престилка и се усмихва – мисли си нещо. Приближил лекарския кабинет, пред който чака Пешо, чука по „особен начин“ на вратата и – ключ щраква.

- Другарю? Спешен случай!... – Пешо показва ръката си.

- Добре! – лекарят не поглежда Пешо.

От лекарския кабинет нахлува звън на чаши в коридора.

Чакащите на опашката болни хора са чули този звук и преди да се появи Пешо, така че той „нема какво да се пули чак толкова“.

„Вън има некакъв спешен случай.“ – чува Пешо гласа на влезлия лекар и пооправя дрехата си.

„Диша ли?“ – пита някой вътре. – „Ха-ха-ха...“

„Диша.“

„Да чака! Ха-ха-ха...“

Влезлият току-що лекар се показва на вратата:

– Ще чакаш!

(Лекарят се оказва благороден.)

– Но това?...

– Шт! Тука е така!

Пешо е вече в лекарския кабинет и седи на амбулаторната кушетка. Пострадалата си ръка държи с длан нагоре и гледа спечената кръв по носната кърпа.

– Термометър! – лекарят подава талона на Пешо над параван, обградил местото, където трябва да бъде лекарското бюро.

Раздърпана медицинска сестра излиза иззад паравана и тръска термометъра.

– Защо термометър? – Пешо сочи наранената си ръка.

– Защото... не е твоя работа! – срязва го лекарят. – Или с Вашето килийно образование... все да питате!... Все да питате! Защо?... Защо?... Защо?... Е, затова – защото! Ръгни му термометъра там!

– Орално или анално? – пита сестрата.

– Подраменално! – лекарят изчезва зад паравана.

- Няма температура! – сестрата показва термометъра на лекаря. (Лекарят си е подал главата над паравана.)

- Кръвна картина! В лабораторията за кръв! След това – рентген!

Пешо клюмва.

Кой знае откога чака Пешо в тъмната стая!

Протегнал врат и полугол, Пешо стои между студентите плочи на рентгеновия апарат. Засъхналата каша от бариев сулфат е напукана около устата му.

Облегнал се нехайно на светлото отвън, рентгенологът е потънал в сладки приказки със свой колега. Колегата е седнал на лекарското му бюро и пие кафе.

Измъчен и притеснен, Пешо излиза от тъмната стая:

- Докторе, час и четирийсет минути Ви чакам.

- Да. Веднага! Каша пи ли? Сестра, пригответе за пациента каша с бариев сулфат! Ти беше за медицинското? Ние трябва да видим дали няма некакви травми в стомашната област!

- Пих каша! – само при мисълта за каша на Пешо му се повдига.

- Кога?

- Одеве, две канчета изпих! На два пъти по едно големо канче.

- Те вече са в панталоните. Нова! И върви да чакаш там! Тука рентген няма! Къде виждаш тук рентген?

Нахлузил набързо ризата си – зарязал, и каша и рентген – дооправяйки се по коридора, Пешо тича да се оплаче на главния лекар.

Но пред кабинета на главния лекар чакат много хора.

– Другари, изпращат ме! На преглед съм в момента! – хваща дръжката и хлътва в кабинета на главния лекар.

Миг след това, снишил се, Пешо се измъква рачешката назад.

Но главният лекар е успял да зърне Пешо.

– Хванете ми го... тоя! – главният лекар, скочил от местото си в престилка цялата оплескана с кръв, е протегнал ръка и сочи след бягачия по коридора Пешо. – Хванете ми гооо... да си го препарирам!

(Това е Елегантният приятен мъж от автобусната спирка. Сега той е неузнаваем.)

Взел преднина, Пешо хлътва в първия лекарски кабинет – да си вземе якето от закачалката.

– Хайде, бе! На рентген мина ли? – лекарят гледа към Пешо. – Там! На кушетката!

Параванът е бутнат в ъгъла. Върху лекарското бюро – бутилки, чаши, кафеници, пепелници...

А върху два реда столове – сумати женска публика от персонала на поликлиниката в чисти бели престилки.

Огромнен санитар държи иригатор с червен маркуч и черен наконечник с дупчици.

Санитарят мазва вазелин върху наконечника и тръгва към Пешо, но Пешо е вече на вратата и обличайки якето си в движение, излиза от поликлиниката.

– Нàаа! – Пешо насочва юмука на здравата си ръка към поликлиниката... не им ще – ни медицинското, ни меда, ни жилото.

Пляаас!... Един плесник отзад и главата на Пешо отскача.

– Жена ми работи цели четиринайсе години в тая поликлиника. Ами, ако те забележи, бе, простак? Само това ѝ липсва!

Вдигнал ръка, космат бабаит се кани да повтори, но Пешо офейква.

Трамваите продължават да се движат с отворени врати нонстоп. Гражданите слизат и се качват в движение. Куче води за каишка господарката си. Младоженци – току-що излезли от Гражданското – елегантни, официални. Тя него – за подплънката на сакото, той нея – пипнал я за тупираната коса и се мандръсат, та чак залитат по улицата. Сватбарите гледат мъдро. „Всичко е в реда за нещата.“ Весел сеирджия яде сладолед във фунийка. Забучват му фас в сладоледа. Забучват му още един, а той – „умира от удоволствие!“

Внушителните светофари на кръстовището сменят зелено с жълто, жълто с червено, мигат тържествени и изправени, а човешкият поток върви равно и никой не ги забелязва.

– Другарю... – приличен човечец с тънка шия – голям многознайко иначе, но здравата объркан в момента – спира Пешо.

– !?

– Другарю? Нищо не разбирам! – сочи светофарите и хората. – Кой е луд? Светофарите, хората или аз?

– Ти, бе! – Пешо отминава.

Магазин за хранителни стоки. Бакалия някаква.

Влязъл в магазина, Пешо вижда, че има много хора, и застава на опашката. След малко приближава витрината да види какво има и се сеща, че днес не е закусвал.

– Има ли тука некой на щанда? – ядосан и изгладнял, Пешо е и нетърпелив. – Обадете се, де! – Пешо подканя чакащите пред него. – Тия, както са я подкарали, ще говорят докато детето тръгне на училище.

Но хората предпочитат да чакат и мълчат и Пешо минава решително напред:

– Моля Ви! Моля там!... Има ли некой тука на щанда?... Оставете детето!

Слушалката на телефона в магазина е в ръцете на дете на около година и половина. Продавачките са скупчени около него.

– Кажы гу на баба! Кажы гуу...

Детето премята слушалката в ръцете си – иска да я пъкне в устата си. (Слушалката е по-голяма от устата му.)

– Бабчеёе, знаеш ли кой е на телефона? А?... Знаеш ли кой те търси? А?... Кой?... Росето, кажи! Росето те търси! – измъкнала слушалката от ръцете на детето, една от продавачките я мушва под косата си – да я скрие.

– Какво искаш, бе? – дърпайки от цигарата си, една от продавачките набива твърдо крачки към щанда. – Не можеш ли да потърпиш? Толкова ли си приритал, та не можеш да почакаш още малко? Какво ти е направило това невинно детенце?

– Това невинно детенце, като порасне, да си говори по телефона колкото иска! Тия хора тука чакат най-малко от половин час!

– Немат сливи в устата си! Ако е требвало, са щели да се обадят! Ти какво искаш?...

– Кашкавал! Триста или, не, половин килограм кашкавал! Така!... Шпеков салам – половинка! Горчица! Също... една водка! Кафе... от кое имате?

Продавачката тръсва половин пита кашкавал на теглилката:

– Четири и двеста!

– Не искам четири и двеста!

– От това парче не може да се реже!

– Ще отрежеш!

– Я се разкарай оттука! Ти не си клиент! – ядосана, продавачката сваля кашкавала от теглилката и тръгва към колежките си.

– Ама аз нема да Ви изпълнявам плана на Вас, бе, другарко! Защо ми е половин пита кашкавал в тая жега?

– Тука е така!

– Така е, ама, това на нищо не прилича!

– А ти на какво искаш да прилича? На Джейн Фонда?... Това е кашкавал! Не е нещо друго!

– Нещо друго, ама...

– Какво „ама?...“ А? Какво „друго нещо“ ти се е приискало на тебе? Я си кажи!... Я го вижте тоя какво „друго нещо“ е дошъл да търси от нас?! Какво „друго нещо“ ни иска? Ха! С това „нещо друго“, та по главата!

– „Друго нещо“, мой човек... – гърчава продавачка и тя с цигара в ръка, се накланя към Пешо, – ама след работно време в „Кристал“ и ако ти е дебела пачката!

– Той и пачка! Ти си улава! Я викни Ангелов да му шибне една и по другото око, та да заприлича на бардама.

– Питай го какво „друго нещо“ е дошъл да ни иска... – продавачка с дрезгав глас трагично сочи

Пешо на недоспалия си мрачен управител – излязъл иззад пердето в дъното на магазина.

– Я ела тука, бе! `Ела да ти дам аз едно „друго нещо“ на тебе! Миче, викай милицията!

„А?... Само това ми липсваше!“ Пешо не чака и офейква.

Излязъл на тротоара, Пешо вижда как от съседната кръчма – със силен тласък – изхвърлят Пияницата от „Симеон“ 50.

Блъснал се в дървото на тротоара, Пияницата го прегръща и успял да се хване за ствола му, се завърта няколко пъти около него – като на пилон.

Миг след това, Пияницата вади джобно огледалце и го приближава към лицето си – да си види – едното око, косата, реверите, това-онова.

Използвал залисията му, Пешо отминава.

От другата страна на улицата, Пешо чете – Мляко и млечни произведения. На вратата виси табелка – Приемаме стока. А вътре, някакъв магнетофон дъни адско конфу, та чак пердетата подскачат.

Пред вратата, засенчил очите си с длан, Пешо наднича.

– Влизаай... – костелива ръка го дръпва в магазина.

Затворила вратата, бабичката оправя табелата.

Вътре – още пет бабички и всички те танцуват конфу.

– Мар`абонн! – приближила, една бабка гледа мераклийски Пешо, а шамията ѝ отскача. „Стока и половина! Чар!“

(„Марàбонн!“ Това е нещо като боен вик – повтаря го и магнетофонът.)

Сама бабка се кълчи в дъното на магазина, а други две – на тройка, не с друг, а с негова милост Строителят от автобусната спирка. Сега той е с бяла престилка!

Строителят е познал Пешо, но се прави, че не го вижда.

„Ужас!“ Пешо се спуска към вратата и с треперещи пръсти, чак приклепнал, едвам успява да се справи със секретата.

Полусдъвки и здравата огладнял, Пешо влиза в някакъв странен магазин. На фона от празни рафтове, на централно място е поставена плитка зелена тава с бучка пожълтяло сирене – без саламура. Това е всичко!

Седнала на столче дълбоко зад рафта, продавачката оглежда Пешо от долу нагоре с равнодушни очи.

– Какво продавате тука? – Пешо гледа към празните рафтове.

– Сирене... Само сирене! Магазинът е специализиран. Не прочетохте ли обявата на вратата?

– Сирене?... Сирене – Пешо е кандисал. – Каквото и да е там...

– Немаме от „лилавото“!... Съжалявам! – продавачката гледа тъпо Пешо и не помръдва от местото си.

– А синка... – трепва Пешо, – на пръчки, немате ли?

– Имаме пръчки, ако искате, за синки под окото, като Вашата.

– Не знам какви пръчки за синки имате, ама аз съм гладен и ако те заблъскам тука...

– Ще си заприличаме. Нема да ти е трудно, аз съм свикнала! Но ти трябва да намериш кой, който да те дооправи. Сега все едно, че си ми намигнал, но...

- Слушай!

- Жалко, че не ми харесваш!

- Слушай! Я си сложи поне р е ш е т к и ! – кресва Пешо. – Сложи ги на прозорците, боядисай всичко в бяло и се острижи д о к о ж а !

- Аз бях вече там, не викай! Но ако ми пуснеш нещо от твоите „въшки“ – може!... Имаш ли от зелените?

- Куку! – Пешо излиза отворен и от този магазин, върви по тротоара и си говори сам – хората около него се подхилкват. – Куку!... Куку, братче!... К у к у ...

- ригуууу-у-уу... – герест петел пъчи златна гушка горе на балкона.

Петелът е вързан с бляскаща златиста верижка за перилото – да не хвъркне.

- Хи-ха-хи-хи-ха-ха... – смее се господарят му с всичките си трийсет и два бисернобели изкуствени зъба и гледа надолу към Пешо.

Но и Пешо най-неочаквано поглежда нагоре, усмихва се и маха с ръка към тях и целия този – луд, луд, луд свят!

Цветарски магазин.

Измъчената физиономия на Пешо се отразява върху витрината на цветарския магазин.

Събрал кураж, Пешо предпазливо влиза.

- Моля Ви, мога ли да купя малко цветя?... Поне цветя...

- Разбира се! – учтиво прелестно създание, на възраст около четиридесетте, избира чудесни лалета за Пешо и всеки път, за всяко лале, поглежда към него и очаква одобрението му.

Оформила букета, жената го подава на Пешо с едно безкрайно леко въздушно движение. Усмивката ѝ е още по-прелестна.

„Ода на радостта“ изпълва Пешовата душа и задържал дъх, разтваря широко ръце и – няма думи. Няма!

– Другарко!... Вие сте единственият човек, който се е отнесъл днес човешки с мен. Дайте да Ви целуна!... Искам да Ви целуна. Омъжете се за мен! Моля Ви!

– Аз съм мъжът ѝ. Какво желаете? – приятен, гладко сресан мъж, приклекнал допреди малко над някакви цветя, идва откъм дъното на магазина. (Оказва се, че не е клиент.)

– Радвам се!... Нямам думи! Обичам Ви и двамата.

Продавачката и мъжът ѝ се споглеждат:

– Лъже! – казва мъжът.

– Не лъжа! Вярвайте ми! Трогнат съм! Вие не знаете какво направихте току-що за мен!

– Другарю, ние не сме свикнали на такива палячовщини! – мъжът влиза в ролята си. – При нас... хората идват, купуват, плащат и заминават!

– Уви!... – Пешо прави неопределено движение с букета, но нищо не е в състояние да помрачи голямата му радост.

– Уви, не уви, щом некой почне много-много като Вас да любезничи – става подозрителен!

В пространството между два блока в жилищен комплекс има детска площадка.

Циуп!... Циупии!... Циуп!... Ции!... Дядо люлее любимото внуче.

Люлката е закрепена на напречен лост с по две придържащи седалката тръби, оформящи – странично, два триъгълника от главините надолу.

Циууп!... Циуиии!... Главините стържат по сухото желязо и пронизителното им скрибуцане е завладяло близкото пространство.

След всичко преживяно днес, това циупкане дразни Пешо, но той – „изникнал“ между блоковете, е весел и върви с цветята направо през тревата към блока на Ели:

– Много стърже тая люлка, бе, ей, деде!

Дядото люлее любимото внуче и все едно, че не говорят на него. „Че стърже, от' да не стърже, да не е от гума! Тука е така!“

Но на балкона на третия етаж се появява някаква „нервна“ и с отсечени механични движения започва да тръска мръсна кухненска черга.

Джааан!... Прозорецът под нея се затваря с трясък.

Миг след това се отваря отново и женска глава с ролки на косата се вирва нагоре:

– Не виждаш ли, че прозореца ми е отворен? Сега ли точно намери, когато човек си е отворил прозореца – да влезе малко въздух, а получава мръсотия?

„Нервната“ не отговаря, тръска ядосано и гледа към дядото. А дядото люлее любимото си внученце и се разтапя от удоволствие! „Нервната“ го „яде“ с поглед, но той не знае, а тя тръска ли тръска, като хипнотизирана.

– Чуваш ли, ма, ненормалниче?... Напълни ми стаята с косми! – жената с ролките е подала отново глава – гласът ѝ е отвратително писклив.

– Трай, ма! Не видиш ли, че си като електромотор у главата?

– Куку!... Куку такава!

На отсрещния балкон, млада жена е подпряла лакти на железния парапет и ги наблюдава. По пенюар е. Бавно яде ябълка. Над главата ѝ, на въженце за просиране – пет чифта еднакви дамски гащички.

На петия етаж в леглото си рошав недоспал субект отваря и втренчва зло око в пердето:

– Тия нема ли да престанат най-после!

Циу!... Циии!... Циу̀п!...

– Ааа! – рипнал, Рошавият трасва балконската врата – пердетата отхвъркват – и пуска магнетофона „до дупка“.

– Оня пак полуде! – пенсионерът в апартамента под него грабва голямата дървена щипка за бъркане в пералнята и започва да млати по радиатора.

Баам!... Цѝуи!... Баам!... Бамм!... Цѝуи!... Баам!... Циу!...

С възглавница на главата, Рошавият лежи по корем и мижи забил нос в чаршафа.

Но младият мъж, съсед по етаж на Пенсионера, който в момента си връзва вратовръзката пред огледалото, не издържа и перва вратовръзката с пръсти, намества очилата си, минава в хола и започва да блъска с юмрук по стената – да престанат! Но радиаторът продължава да треци – Пенсионерът се прави, че не чува, и тоя се засилва да „издъни“ стената с крак: Туууум!

Тънко ухилен, в етажа над него, гърчавият – по размъкнат потник и черни провиснали трикотажни къси гащи – отива в средата на стаята и започва да скача късичко и с двата крака едновременно – трупешката.

Тум! Тум! Тум! Тум! Тум! Тум!

Жената на Гърчавия опитва да спре мъжа си, но той успява всеки път да я прогони и, излязла на балкона, тя отчаяно вдига ръце. Но забелязала как стрелнала се отнякъде фунийка се забива в гъстите прошарени къдрици на съседа ѝ, показал се на прозореца си, тя се усмихва.

И съседът се усмихва. „Нищо!“

Втора фунийка бодва в ризата на съседа и пада долу – целят го с бляскаща метална тръбичка, балкон по-горе.

Под одеялото на балкона, метнато на въже за проситиране, е укритието на Маляка.

Фунийка от неизвестна посока „тупва“ и в Маляка, но той вече е успял да забие втора в къдриците на сивокосия съсед и отговаря светкавично на стрелбата по него.

Така че мрежа от стрелкащи се бели хартиени фунийки вече трепти по фасадата на жилищния блок.

„Стрелят“ отвсякъде и съседът с гъстите прошарени къдрици се дръпва от прозореца.

Случайна фунийка влита в една от кухните и стресва жена пред умивалника. Уплашена, жената се обръща и бута купа с юфка на пода.

Джааан!... Цѝп!... Тум!... Тум!... Тум!... Тум!... Баам!... Баам!... Тууум!...

„Тук е невъзможно да се работи!“ Съпругът на жената в кухнята зарязва работата си по чертежа на масата в хола – напрегнал лице в трагична безизходица. Интелигентска работа!

Спля̀аш!... Цинн-дръ̀н-чик-циин!... Звуци откъм кухнята.

Интелигентният става бавно, затваря вратата на балкона и плътно придърпва завесите – циупкането позаглъхва. След това отива в кухнята – да види „каково стана“.

Най-хубавата, любимата купа със син бордю̀р от нежни шарки, толкова подходяща за салата, лежи разбита на пода. На пода има и леген с нечиста вода, а жена му гледа тъпо. Впрочем никъде не гледа!

Интелигентният не казва нищо, връща се в хола, сяда и се опитва да продължи да работи. Преди това пали нервно цигара и пуска радиото – да не чува нищо друго.

Но от радиото лумват звукови ефекти от типа на – джррр-джаа̀н... тъга-дъ̀к, тъга-дъ̀к, тъга-дъ̀к... (Коне в далечина.)... и от време на време – от близка радиостанция – „дране“ на естраден катил...

С едно завъртане на копчето, той праща всички по дяволите!

По същото време на етажната площадка са си дали „сражение“ – младият мъж с вратовръзката, Пенсионерът и дъщерята на Пенсионера. Апартаментите им са съседни.

Пенсионерът държи дървената щипка малко зад себе си.

– Попитайте ме къде работя! Попитайте ме само, къде работя! Попитайте ме, моля Ви! – извила длан нагоре, върти крив показалец попрецъфтяла млада жена, гуши глава в раменете си и заканително клати зло „вакарелско“ лице. – Попитайте ме! Моля Ви! Попитайте ме само...

Но младият мъж не пита, а така както мълчи и не може да разбере човек, какво мисли в момента, изведнъж посяга и, като щипка на рак, пипва пръста, който непрекъснато „кади“ пред него и мълчаливо започва да го извива.

„Гняв, срещу милост!“ Няма друг изход!

Лицето на дъщерята на Пенсионера започва да мени цвета си, а Пенсионерът, който знае защо, забравил за яката дървена щипка в ръката си, се юрва надолу по стълбището и крещи:

– Домоуправителяааа...

И връхлита на Пешо, който с букет в ръка се изкачва нагоре към гарсоньерата на Ели:

– Ей!... Ееей!... – вика ядосан след него Пешо.

Зъьььььььььььь...

Пенсионерският пръст, извит като дъга, белее от натискане на звънеца, а погледът му е забит в месинговата табелка (Да речем.):

Домоуправител
Маргаритка, Александър
и Иванчо Михайлови

Рошавият цели тавана с дъното на някаква бутилка, коняк се стича по брадата му, седи negliже в леглото, магнетофонът праска адско конфу, а той блъска с бос крак по пода и удря с юмрук по коляното. Кеф!

Крррр-хррр... àвв... хрр... Две кучета – бял английски пойнтер на сиви петна и малък черен пинчер, „делят мегдан“ през ограда от телена мрежа на двор, съседен на жилищните блокове. Пойнтерът, господар на двора – любим и глезен – беснее и пролайва от безсилие. А пинчерът не иска да му признае – нито сантиметър отсам оградата и го смазва с „презрението си“!

Безсилието на Големия – ражда куража на Малкия, но кураж и то какъв – приповдигнат неколкократно.

Лъв не би се държал така отвратително с един английски пойнтер!

„Боже мой“ – пролайва белият великан и тича разярен покрай телената ограда – не може да намери никаква пролука. „Боже мой!“

Равните условия са чисто превъзходство за пинчера. Той съзнава това и не престава да се зъби и да налита.

Рошавият е станал и танцува конфу.

Гърчавият не престава да „дъни“ плочата:
Тум! Тум! Тум! Тум! Тум! Тум! Тум!

В кухнята жената на Интелигентния се държи за главата и, вместо да изпищи, като смахната „омита“ котката с ръка от масата и животинката плъосва в легена на пода.

– Мяау!

Нечистата вода е може би и гореща и, изскочила, котката разплисква помията наоколо. Рунтавата ѝ до преди малко декоративна опашка е щръкнала нагоре като перо лук.

Прогонена от кухнята с джапанка, котката се стрелва в хола и с един скок се озовава върху чертежа на масата при господаря си! Тръсва гнусливо крак, тръсва и другия и чертежът става на скрита картинка!

Интелigentният „онемява“ – гнус го е да я удари – но все пак я плесва и пръски политат по ризата му. Нов ужас! Котката скача върху дивана.

– Ау! – жената на Интелигентния писва и отваря вратата на балкона – да я прогони там, но уплашеното животно се стрелва обратно в кухнята.

Интелigentният блъсва нервно отворената балконска врата – джааанн! – и подът се покрива със счупени стъкла.

Циу̀и!... Циу̀и!... Люлката е „влязла“ в хола.

А така!... Интелигентен, неинтелигентен – всеки може да откачи.

В гарсоньерата на втория етаж пици кафеварка и облива със сварено кафе печката, но двете ѝ обитателки са се скупчили на вратата към стълбището и не я чуват.

Циуп!... Циуп!... Тум!... Тум!... Тум!... Баамм!...

– Ааа!... – някакъв перко с отекла от болен зъб буза криви лице и се върти като луд. Успял най-после с трескави движения да пъхне щепсъла в контакта, грабва хилтито и с насочена бургия се понася напред: – Ахх, „летете ескадрони“... – и от две крачки, от упор – напосоки и без нужда, забива бургията в бетонната стена на панелката.

Въжжж-жиииииии...

Ужас! Бомбен взрив не би постигнал това, което успява да направи тази малка адска машинка в панелката. Обитателите в жилищния блок се „люшват“ – легналите скачат, правите седат и отпускат безпомощно ръце. Всички се питат:

– Колко е часът? Ах, колко е часът?

Но определеното за почивка време е отминало.

„Божичко!“ Мъж скача от любовното легло и отвратен от всичко, отива в кухнята да мие чинии. (Това е оня тип от службата на Ели.)

Ели протяга ръка след него:

– Стоянчооо...

Зърррррр!.... Зърр-зърррр!... Зърр!... Зърррррррр!... – на вѐншната врата някой звъни настойчиво и продължително.

– Тия не преставааат!... – в кухнята Стоянчо затиска уши и гуши глава в рамене.

– Тука се звънии... – вика Ели от спалнята.

– Нищо не чуваам! Нищо не разбираам!

– На вра-та-таа... се звънии...

Зарязал чиниите, Стоянчо отива да отвори.

На площадката пред вратата стои Пешо с букета в ръка.

– Какво, бе?

Пешо гледа полуголия Стоянчо – той е само по слипове – и не може да проговори от вълнение, от изненада и от... – стои, гледа и едро преглъща.

– Луд!

Стоянчо трасва вратата.

– Кой беше?

– Некакъв луд с цветя.

Стоянчо се връща в кухнята.

– Вземи му цветятаа!

– Хайде сега, да взема цветята!

– Вземи ги! Защо не го попита кой е?

На площадката Пешо не е мръднал от местото си.

Стоянчо отваря вратата:

– Кой си ти, бе?

– Пешо – от пресъхналото гърло на Пешо, едваам-едвам, хъхре нещо.

- Коой?
 - Пешо.
- Стоянчо грабва цветята и затваря.

- Стоянчо подава цветята на Ели.
- Пешо! Пешо с цветята.
 - Много са хубави!

Под прозореца на Ели има перваз от бетон за резервния вход към мазетата. Пешо стои там, ама хич го няма, горкият!

- Цветята на Пешо са във вазата до леглото. Стоянчо и Ели се гушкат в леглото:
- Много ми е мъчно за него! Обиди ли го?
 - Не.
 - Добре си направил, той ми беше гадже.
 - Кога?
 - Още ми е гадже.
 - Тогава му кажи!
 - Какво да му кажа?
 - Знаеш какво. Или ти му кажи, или аз ще му кажа, или и двамата! Сега той виси долу под прозореца, знам го от личен опит.
 - Да се прегърнем и да му го „изпеем“! Така ли? Не може ли да почакаме още малко? Сексът не е най-важното!
 - А кое?... Ела! Важно е какво ще стане! Ела, ела! – Стоянчо става от леглото.

- Мене ли имаш предвид?
- Много добре знаеш какво имам предвид. Ела тука!

Прегърнати, двамата запяват още от стаята и се навеждат на прозореца:

Заа-щото сее... òбичаме, не щеме да те видиме...

Превил рамене, Пешо е наистина долу. По главата му падат плюнки.

Заа-щото се òбичаме, нее щеме да те видиме...

Барба Тодории... барба Тоодори...

Ако има млади моми, дайте ги насаам!

Битола, Битолаа... мой роден граад.

Ако те е яд, Пешоо... àни се отзаад...

Моряците се връщаат от Черното морее,

А, моя мил го нема, нема... да ме отърве...

Ой, ти Черно мòре, що ти тѝ реवेश...

Така както си е с тирантите и чехли на бос крак, бай Руско излиза от задната врата на блока и тръгва към детската площадка. В ръката си крепи филджан с малко олио. Бай Руско си е взел и столче, отива към люлката.

Циўп!... Циўпии!... Всеки със своето!

Наближил люлката, бай Руско прави знак на дядото с внучето, стъпва на столчето и с перце от вестник капва една капка олио на главината на люлката. „Циупкането“ заглъхва. Капва по още една отсам и оттатък и...

– А карай сега!

Усмихнал се разсеяно, бай Руско идва към блока, носи си столчето и филджана с останалото олио, но видял свой познат, спира на приказка.

Бай Руско едва ли осъзнава, поне не му личи, какво е направил за другите в този хубав слънчев ден!

На добрите хора не им личи!

А прогонената мелодична нежна музика е завладяла отново пространството около жилищните блокове!

– А!... А?... – Рошавият намалява магнетофона: – Какво станà?

Гърчавият скачач спира задъхан и се ослушва:

– Нищо не се чува, бе!?

Клюкарките обаче чуват свистенето на кафеварката.

Перкото с подутата буза, успял да счупи бургията в бетона – според него напразно – мръщи лице, но не се разбира – от болка или от мъка по бургията.

Пенсионерът слага дървената щипка в пералнята и се надвесва на прозореца – да види:

– Какво станà та се изпокриха?...

Без цветя, без нищо, гладен и разгромен окончателно, Пешо едва се влачи под благодатното лятно Слънце.

Далече напред пред Пешо крачи Младият мъж с вратовръзката. Захвърлил всичко – виждаме го с клин и раница – бърза нагоре, нагоре, нагоре и главно, подалече от всички и всичко!

Младият мъж и Пешо са в края на навалищата от чакащи хора на последната спирка на Колелото в квартал „Връбница“.

Трамваите се изнизват един след друг със затворени врати покрай чакащите хора и всички „За депо“... „За депо“... „За депо“...

Опрял се омърлушен на перваза на павилиона на спирката, на Пешо му е все тая, но чакащите хора протестират.

– През половин час ли са трамваите, които возят пътници бе, другарко? – елегантен мъж, с мека шапка и строг израз на лицето, наднича през предната врата на спрелия на 3-4 метра преди спирката трамвай. – Всички коли, които минаха – все за депо отиват!

– Защо, ти не виждаш ли? – дъвче дъвка ватманката и се „чуди на акъла му“.

– Виждам! Но защо по едно и също време и един след друг? Това редно ли е? Къде се измъкна колежката Ви, с която говорехте допреди малко? Смени табелата и замина.

– Е, тя требваше да направи още един курс, ама... Не знам!

– Какво „ама“? Какво „не знам“? Закъде замина, щом има да прави още един курс?

– Закъде замина? За креват замина! За любов замина!

– Вижте какво искам да Ви кажа... – мъжът бърка във вътрешния джоб на самото си, вади карта и става още по-важен и строг. – Аз отговарям и за транспорта! Държавен контрол съм към Градския съвет!

– Е, и какво от това?... – отегчена, ватманката затваря вратите и трамваят тръгва.

– Скрый тая карта, ще те бият некъде с нея! – съветва го някой.

Трамвайна кола пътува по линията на „шестицата“. Между пътниците – като през „житна нива“ – си пробива път момиче с ръце дълбоко спуснати в джобовете на шушляково яке. Якето размъкнато, джинсите тесни, косата спластена и като за беля стъпва върху бомбето на една от обувките на Контрольора.

Контрольорът поглежда момичето – иска да го засрами с поглед, но бързо разбира, че само си губи времето:

– Момиче, да бяхте минали някак малко по-внимателно! Стъпвате, без да гледате!

И... О, чудо!...

С две плоски безжизнени очи, момичето бавно извъръща лице към Контрольора, а балончето от бяла дъвка в устата му се издува, издува, издува и – пук!

Това е всичко.

В същата трамвайна кола, малко по-напред, някакъв мъж на средна възраст подканя голямо момиче, почти мома, да отстъпи местото си на възрастна жена с побеляла коса – която стои до седалката на момичето – и държи пълна мрежа, но момичето не помръдва.

– Хайде! Хайде, чичковото момиче, още малко усилие!

– Оставете я! Аз ще стана.

Стиснала „кисело“ устни, жената на седалката зад момичето, се надига, но мъжът я натиска леко с ръка – да остане на местото си и да не се притеснява.

– Нека седне тая, щом...

– Не, не, стойте! Стойте си спокойно! Момичето трябва да стане.

– А защо да стане детето? Защо трябва да стане? Защото Ви е кеф да своеволничите и да се налагате! Само защото сте по-силен, така ли, и да безобразничите тука!

– „Детето“?... Кое? – мъжът не разбира.

– Без значение! Излиза, че Вие дори и не виждате добре!

Надвесила се над момичето, грижовната майка е готова да разпери ръце, за да осигури максимален комфорт на рожбичката си.

Но... така е... Оказва се, че всеки човек – дълбоко в душата си е малко или повече – пор!

По същата трамвайна линия – два или три трамвая по-късно – облегнал се на задната платформа, с безизразно лице, пътува Пешо.

Под булеварда пред Централна гара София са направени удобни подлези, но някои хора предпочитат да вървят десет-двайсет метра през тревата – отъпкали са пътеки в нея – и, вървейки покрай маркираната в черно и бяло предупредителна ограда – да преминат по булеварда отгоре – за автобусните спирки отсреща.

А по булеварда „летят“ камиони, пикапи, самосвали – с допустимата за отсечката скорост – и блъскат, повалят, търтят и влачат по асфалта – без разлика какво – хора и багаж... дамаджани, шапки, изхлузени обувки...

Клаксоните вият, но набезите на непризнаващите всякакви правила хора продължават. Хората притич-

ват като умопомрачени и не искат, не искат и не искат да разберат – като „печелят“, какво губят!

Десетина метра встрани в тревата е подпрян на подългата си страна случайно неприбран платнен плакат на дървена рамка.

Коларовски районен народен съвет

м у з и к а л е н ж и в о т

На Лъвов мост трамваят, с който пътува Пешо, спира. Ватманката излиза и тръгва с празна пазарска чанта към магазина за хранителни стоки на ъгъла до аптеката.

– Отиде още половин час! – оква някой.

Пешо обаче си трае.

– Затова умните хора си носят плетка.

„Плетка“! Пешо трепва като прободен в сърцето. „Оная мръсница! Ели!“

Успоредно на Пешовия трамвай е спряла трамвайна кола, но в посока за Централна гара! Ватманът ѝ е в Еспресото отсреща. Две неотворени бири стоят пред него, а той опипва разсеяно капачките им, докато си приказва с момичето зад автомата за кафе.

Зад тясното, мътно от прах стъкло на прозореца на отсрещния трамвай – между съчленението на двата вагона – в посока на Пешо, унило гледа някакъв мъж.

Засъхналата мръсна ивица от прах и вода върху стъклото се е проточила под окото му – като сълза на мим.

Пешо го надува смях и си отмества погледа. След това, сетил се нещо, слиза от трамвая и се слива с човекопотока по тротоара.

От една бръснарница в този момент изхвърлят Пияницата от „Симеон“ 50.

– Изпил ми одеколона! – бръснарят обяснява на неприявяващите никакъв интерес пешеходци.

Пияницата пери пръсти – иска да обясни – и се могае пред бръснаря.

Но и бръснарят го е подстригал отзад – до кожа и равно нагоре, а и отсечено – като калкан! Направил го е направо като „тесла у главата“!

– Докато се обърна, той го взел и го изпил!

Пешо ги е зарязал.

Извита стълба, постлана с тежка тъмновинена пътека и елегантно перило покрай стената, води към луксозна механа.

Влязъл в механата, Пешо си намира място и оглежда за келнер.

– Много хубаво заведение! Добър ден! – минаващият покрай масата на Пешо келнер го отминава. „Явно не е тоя!“

Докато чака, Пешо оглежда механата. Срещу Пешо до стената е изправена огромна бъчва. По тъмните ѝ дъги артистично е драснато с тебешир – червено. Арковидната ниша с бордюор от червени декоративни тухли е запълнена догоре с бутилки – различни по

Разположил се удобно, докато чака мешаната скара, Пешо гледа към момчетата с весело безразличие. „Познати времена. Не стигат... Ще мине.“

По едно време Пешо едва не избухва от смях, когато погледнал вдясно, вижда, как някакъв нещастник седи пред ракията си, пренася с вилица кисела краставичка към устата си и плаче.

„И тоя си го бива!“ Захилен, Пешо се обляга назад, но забелязва, че и приятелят му до него плаче – рони ги едни едри, едри... „Тия па!“

„Ха!“ През две маси от Пешо и други двама плачат!
– Много ми е странна думата кученце! – подпрял се на лакът, по-младият подсмърча и трие насълзените си очи.

– Аз имах едно, ама то се оказа п у д е л.

„Бре!“ ... Пешо се хили.

Вилица „бодва“ нечия ръка, убоденият я дръпва. Чинията е четири пръста вляво, а оня боцка ли, боцка по покривката, после влачи ниско ръка по масата – да я напипа и – хоп, чинията пада в скута на приятеля му!

– Чашата ми пък сега къде остана?...

– Не! Ти не си баритон!

Пешо вижда и други двама насълзени:

- Илийчо, моля ти се като на брат! Стегни се!

- Какво да се прави! С ума го разбирам.

- Можеш! Казвам ти го! Стегни се!

- А със сърцето не могаа! Не могаа!

- Сълзотворен газ!? – някакъв мъж с посивяла коса щръква като скъсана струна на местото си. – Тук има газ! Някой е пуснал сълзотворен газ!

- Гааз!? Защо?

- Отворете прозорците! – едновременно викат най-малко петнайсетина „разплакани“ човешки същества.

- Тука нема прозорци! Това е механа.

- Вентилатора!

- Бушоните къде са? Кой сви бушоните?

- А сега де! – някакъв стои в средата на заведението – не мърда и напрегнато се ослушва.

Някои от посетителите хукват да търсят изхода.

- Накъдее? – викат просълзените келнери и разтварят ръце да пресекат пътя към изхода. – Консумацията! Кой ще плаща консумацията? Затворете вратата! Никой да не излиза!

А не знаят къде е вратата.

- Къде беше тая шибана врата?

- Как ще затваряте вратата? Това е произвол!

Всички в механата плачат.

- Нож ще ми вади, мойта! – из мъглата бавно изплува фигурата на Пияницата от „Симеон“ 50. – На мене!

Всъщност мъгла няма, но през замъглените от сълзотворния газ очи всичко наоколо изглежда като изплуващо от мъглата.

Пияницата може би е единственият с безпогрешна ориентация в цялата тази какофония от замаяни облени в сълзи хора. Воден от чувствителния си нос, той се насочва и съвсем уверено достига изоставена от някого недоизпита чаша. Взима я и наведнъж, като да си отмъщава на целия свят за всичко! „За всичкоо!“

На мокрия бюфет – дебелак в салтамарка плаче и прибира чаши и шишета – муши ги някъде отдолу.

Чува се и – „трагична разправия“ между келнер и замаян просълзен клиент:

- Колко ракии пи?
- Двеее, божичкоо...
- Четири беха, аз ги донесох!
- Кога си ги донесъл?
- На тая маса ги донесох!
- Къде виждаш тука маса? Тука е тоалетната.

- Престилкатааа... – пици жена.

Келнерката на Пешовата маса тръсва мешаната скара, поръчана от Пешо, на близката до нея маса, хваща се за полите и приляква. – Отвързали са ми престилкатаа с паритее...

Двете симпатични, хитрички момчета, „простреляли“ предварително всичко – и разстоянието, и местоположението, стъпили на столове, свалят бутилки от декоративната ниша и трескаво пълнят предварително приготвен сак.

Мъж с дълъг врат и адамова ябълка колкото глава кромид лук е напипал Пешовата мешана скара, плаче с „крокодилски“ сълзи и, без всякакво притеснение, тъпче в устата си с пръсти и гълта ли, гълта – като за бог да прости.

– Какво става с мешаната скара бе, другарко?

Пешо е наясно, че този свят пропада, но му се иска да можеше да е малко по-така...

– Омешà се! Сичко се омешà! – някакъв стои в един от ъглите на механата и не знае накъде. Ни натам, ни насам.

– Трай бе, идиот! Никой не те пита!

– Пешоо... Ти ли се, бе, братче?

– Кой? Жоро! Къде си?

– Пешоо?

– Ела, де!

– Пешоо, загинàх! – Жоро се бута в столчетата около някаква маса и протяга ръце. – Кой ни погоди тоя кален номер, бе, Пешо? Кой беше тоя мизерник? Сега не мога да си намера куфарчето!

– И то на нас! – Пешо умира от яд. – На нас да ни го свият! Това са само ония, двете копелета – требваше да се сетя! Ти къде си? – и тръгва в обратна посока.

– Тука! – Пешо чува гласа на Жоро зад гърба си.

– Къде? – Пешо се обръща. – Къде отиде? Да ти пукна на куфарчето! Куфар в кръчма носи ли се, бе? Може ли да си толкова...

– Гедоре бе, Пешо! Цял комплект инструменти!

– Сериозноо... Откъде ги сви?

И на Пияницата от „Симеон“ 50 като че не му харесва вече тука. Той впрочем вече си е „напълнил душицата“ и е решил да бяга.

Забил се в едно от кюшетата на механата, с неразбираема, но доволна усмивка, „плете крака“ и влачи длан по стената. По стената, по стената – та право в стената. „А! Зид“!? Удря! „Непробиваем!“ Обръща се замислен и отново – по стената, по стената, по стената... та в цокъла! „А!“ Чуди се – ни насам, ни натам!

На изхода, насълзен портиер в униформа на маршал пери пръсти и „плаче, та се къса“:

– Забранено е! Требва да ме разберете! Ще ме уволнят!

– Пусни нии!... – реве насълзената тълпа. – Ние сме си платили.

– Лъжаат!... – „ридаят“ келнерите.

Келнер е хванал Пешо за лакътя:

- Къде побегна? Колко ракии имаш?
- Десет! – кресва Пешо в лицето му. – Гладен съм!
- Плащай тогава!
- Имаш ли дребни? – Пешо се дърпа, иска да се освободи, но келнерът го е хванал здраво. – Я се разкарай! Умирам от глад! Пусни ме, бе, ненормалник!
- Не се умира от глад, от бой се умира! Плащай, ти казвам, или ще стане лошо!

Пияницата е утихнал между стената и бъчвата, но е много уплашен и върти очи като полудял.

Келнер е приклецил Жоро:

- Ти ли си Пешо? – „плаче“ келнерът.
- Не! Аз съм Жоро! Пешо е тука nekъде.
- Така! Плати и за него, той пи три бутилки вино!

Келнер е хванал за раменете и тръска откривателя на сълзотворния газ:

- Как така, никакви три? Как да не са три?
 - Аз съм въздържател!
 - Какво правиш тука тогава? Това е механа! Ти ли пуцй тая газ, а? Така ли се бориш срещу пиенето?
- Пуснал го, келнерът му „удря“ един десен прав, но юмрукът му отлита в друга посока. Отново се засилва и – право във въздуха!

- Помоооооощ!... – блъска с юмруци по стената Пи-
яницата. – Зазидани сме!

- Каквоооо...

И настава хаос.

Успели да се измъкнат, всички се пръскат в различ-
ни посоки, трият очи и не искат да се погледнат.

А пощальон с дълго до под клеавците шушляко-
во яке, плетена островърха шапка с пискюл и поща-
льонска чантичка, с ролкова кънка на левия крак се
тласка с десния нагоре по „Раковски“, бърза да отнесе
телеграма.

Със зачервени от сълзотворния газ очи, Пешо по-
глежда нагоре към фирмата на ателие за „Поправки на
куфари и чанти“.

Извадил бележка, сгънатата на „четиринайсет“,
Пешо я оправя, след това оглажда с длан и поел дъл-
боко въздух, влиза в ателието – внимателно затваря
вратата след себе си.

- Добър ден!

- Все тая.

- Добър ден! – поздравява отново Пешо.

- Какво има? – майсторът прави нещо там и не по-
глежда към Пешо.

(Това е Дипломатът с каскетчето от автобусната спирка, но Пешо го е забравил.)

– Преди двайсет дни оставих една чанта за поправка. Сега съм дошъл да си я взема. Готова ли е? – Пешо подава бележката.

Майсторът нито поглежда Пешо, нито взима бележката.

– Тъй! Влизате... – бодеше си майсторът в някаква чанта от скай с джобове, – и още от вратата питаше готова ли е чантата Ви! А мога ли да Ви попитам, защо идвате чак днес?

– Ами, Вие ми казахте така, – подава отново бележката Пешо. – „Елате след двайсет дни“ ми казахте и аз идвам точно след двайсет дни.

– Това е вече друга работа! – мърмори майсторът. – А като идвате чак сега, помните ли поне за какво беше оставена чантата?

– Разбира се! Да ѝ закърпите дръжката – и пак подава бележката.

– Така. И каква беше чантата? Кафява, черна?

– Кафява чанта със скъсана дръжка. Ето, в бележката пише.

Майсторът дръпва бележката от ръката на Пешо.

– Това знам по-добре от Вас! Нали аз съм я писал!

Майсторът поглежда към младата жена със синя престилка, която е до прозореца и разговаря със своя приятелка:

– Миче, я виж дали е готова тая чанта!

Младата жена поема бележката от майстора и поглежда към приятелката си.

– Каква беше чантата? – младата жена вече гледа в бележката.

– Кафява!

– Добре! И кога сте я оставили при нас?

– Преди двайсет дни. В бележката пише.

– Знам. А за какво беше донесена при нас?
– Офф! Да ѝ закърпите дръжката. Дръжката ѝ е скъсана, зат...

Младата жена прекъсва Пешо:

– Хм! И идвате чак сега?

Пределно измъчен, Пешо разбира, че трябва да направи нещо. Да застане „някак“ така, та да го съжалят и му свършат работа.

Навел глава и поизкривил се, Пешо смирено скръства ръце на гърдите си.

И се получава! Младата жена е доволна!

– Момент да проверя! Ванчоо? – вика тя в посока на пердето в дъното на ателието.

– Какво, ма?

– Виж там за кафява чанта със скъсана дръжка!

– Къде там? На купа! – чува се глас зад пердето.

– На купа! На купа! Зад вратата.

– На пика! На пика! – чува се друг глас зад синьото перде.

Зад зацапаното синьо перде са четирима. Седят на малки столчета, пият ракия и плескат карти върху работната маса.

– Чакай да видим! – Ванчо тегли с деветката, тегли с асото, тегли с попа и трупа взятките пред себе си. – То тука е пълно с чанти. Аха! Има!... Още има! Една осмица има останала. Давай, бате! `А така!... Има една чанта със скъсана дръжка. Капо! Какво да ви правя?

– Друг път капо. А това?

– Кога?

– Хванàха с асото.

– Добре.

В ателието влиза някаква шушумига и без да поздравя, се насочва право към майстора. Подава му увито в хартия шише – ракия вероятно – майсторът изважда изпод масата готовата чанта, взима шишето, смига и... „Всичко гот!“

Свил горчиво устни, Пешо ги наблюдава. Шушумигата му е „обяснил“ току-що, съвсем понятно, как стават тия работи тука!

Младата жена гледа към Пешо:

– Тука Ви е чантата, но още не е готова! Защо не сте я потърсили по-рано?

– Че защо да я търся, като и сега не е готова?

– Защото, ако бяхте идвали няколко пъти да питате за чантата си, може би сега щеше да е готова и да си я вземете. Но щом не сте счели за необходимо да идвате, ще чакате! – и пъхва бележката в ръката на Пешо.

– И колко ще чакам?

– Ами... десетина дни. За по-сигурно, елате след двацет! – и тръгва към приятелката си до прозореца.

– Но на мен ми трябва за д н е с ! – кресва Пешо. – Обещал съм! Заминавам тази вечер за провинцията! Ще се върна чак след един месец!

– Ами... хубаво, стойте си там колкото искате! Може да дойдете и след два месеца. Ваша работа!

– След два месеца! Защо?

– Защото, „тука е така!“

– Така ли? Какво значи това „тука е така!“ „Тука е така!“? А? Какво е това? На как...

– Много, значи! – пак го прекъсва младата жена. – Спокойствие, значи! Кеф, значи! Удоволствие, значи!

И такива едни, все готини неща! А за чантата бъдете спокоен! Никой нема да я вземе! Как ще я вземе, като нема дръжка?

– Права си! – усмихва се горчиво Пешо и тръгва към вратата. – То аз не мога да я взема, та някой друг ще я вземе!

Унесен в мисли и напълно отчаян, Пешо едва се влачи по улицата. И минава много време, докато осъзнае какво казват хората, които подтичват край него и викат: Пожар!... Пожар!... Всеки като че се чувства задължен да каже „новината“ на другия до себе си и се скупчват и пръскат и изчезват в посоката, в която е тръгнал и Пешо!

„Пожар!?“ На Пешо му е все тая. „Да горят!“

Усмивка на всеопрощаваща умора е полегнала върху Пешовото лице.

Две преки пред Пешо петима хамали пренасят голи жени.

„Най-последно нещо за душата!“ Пешо спира да ги гледа.

Това са пластмасови манекени от магазина на модната централа, но Пешо е така унесен, че може да му се привиди какво ли не.

Отклонил поглед встрани, Пешо вижда, как от спряла празна таксиметрова волга, излиза незрящ шофьор и чука с бастунчето си към павилиона за цигари.

Показал се иззад ъгъла, Пешо вижда обвитата в пушек мансарда и се олюлява.

– Е, това вече е краят!

Огънят е обхванал предпоследния етаж на сградата и гъсти струи пушек излизат от разтворените прозорци на Пешовата стая.

Хазайката на Пешо се мерва сред пушека и изхвърля багаж, горката, кое, както е грабнала, а пламъците лижат корнизата под нея.

В сградата не позволяват да се влиза. Наоколо – народ, пожарни коли, пожарникари с блестящи каски, маркучи – шум и олелия! Маркучите пращят – пукат от налягането, а водата се стеле широко по розите и тревата в градинката пред сградата.

Горе хазайката на Пешо скубе косите си, милата, и попоглежда за някой – да ѝ помогне. Иска да скочи, но къде? Разпънат брезент има, но чак там, на ъгъла пред магазина за „Плод и зеленчук“ – двайсетина пожарникари са го хванали здраво, а в брезента подскача жълта дюля.

Врълхлетял на охраната, Пешо отваря широко уста, вика нещо и сочи към горящата мансарда. Отчаян, хваща маркуч и дърпа пожарникарите за азбестовите „одежди“ – на които само карамфил липсва в реверите, толкова са празнични – но те не си дават зор, а един дори, като на шега, насочва маркуча към Пешо и го кръстосва два пъти с водната струя.

– Бегай оттука!

– Защо, бе?

– Защото, „тука е така!“ Водата е минерална! Ние тая трева нема да я оставиме да изгори!

Безразлични, хората наоколо гледат сеир!

Пешо тича към пожарникарите с брезента – поне да спаси хазайката, но те са много заети.

Дюлята, влязла в една от „вратичките“ на брезента, е паднала някъде долу и те я търсят по паважа. Намерили я, я слагат в „раираната“ каса. Такава каса, но с две-три дюли вече в нея, има и „карираният“ отбор.

Брезента има пеналтерии – вратички с месингови гривни.

Дюлите, които се заиграват, са в голям кашон на тротоара до брезента.

Новата дюля се поставя в центъра на брезента и се подритва отдолу.

Целта на играта е, дюлята да се спечели, като се вкара в отсрещната врата, вратата на противника и се прибере в касата.

– Така!... Готовии... – реферска свирка и голямото теглене и подритване започва.

Хазайката на Пешо не се вижда вече. Черчеветата на прозорците на мансардата са в пламъци. Пожарникарите поливат тревата. Хората наоколо гледат безучастни.

И грабнал някаква тояга, като умопомрачен, Пешо се спуска върху пожарникарите – да ги „избие до крак“!

„До крак, до крак, вашата мм...“ И млати! Млати по рамене, по каски, та чак искри хвърчат. „Пук!“ Светват две и между тях се получава нещо като мълнийка. „Пуква“ една, пуква и друга по-голяма и в ръката на Пешо нещо пламва. Тоягата! Тоягата пламва.

Пешо размахва тоягата, иска да я угаси, но колкото по-я размахва, по-се разгаря и той решава да я зах-

върли, но не може. Лепнала се за дланта му, тя е като че залепнала завинаги и Пешо тръска отчаяно, тръска, тръска тоягата и тича с всички сили, а тя, проклетата, пламти в ръката му и се разгаря все повече и повече.

Пожарна кола се понася с вой след Пешо. Пожарникар скача в движение на стъпалото – в ръката си държи маркуч, но завинтен за крана на улицата, маркучът опва и се изхлузва от ръката му. Трамвайна кола звъни зад Пешо, той удвоява усилията си, но трамваят го застига.

– Пусни гоо!!... – вика някой.

Лицето на Строителя се мерва от ватманската кабина, но обезверен, Пешо не очаква вече нищо добро и тича с всички сили в стесняващото се пространство между трамвая и пожарната кола.

– Пусни котлонаа!... – реве Строителят-ватман, навежда се, хваща Пешо за рамото и започва да го мандръса. – Жив ще изгориш! Легнал си с обувките в леглото! Пак си легнал с дрехите! Виж как си ги омачкал! Твоите свинщини ми дойдоха до гушаа! – хванат още по-здраво отгоре, краката на Пешо се отлепват от асфалта. – Пусни го ти казвам! Виж ръката ти на какво е заприличалаа... – хазайката на Пешо го тръска и разтърсва, хванала го за рамото и вика с всички сили.

Лицето ѝ постепенно добива контур!

С мътни очи Пешо постепенно излиза от тежкия си мъчителен пиянски сън и изкрещял от болка, шибва котлона в стената.

– Айде, боже, отиде и котлона! Ти си побъркан човек, аз съм ти казала! Кой... какъв е този ватман? Когато влезох да видя защо будилника звъни, а ти не ставаш, ти се меташе като бесен!... Никой нема тука!

– Хазайке... – не вярва на очите си Пешо. – Как се спаси?

– Кой?

– Ох, хазайке, хазайке!... Света Богородице!! – Пешо протяга ръце и я хваща за раменете. – Аве Мария, пълна с милост, Спасителко!...

– Ето, пак глупости! – дърпа се отчаяно хазайката.

– Ти ли си, хазайке? Каж ми! Ухапи ме, да не би да сънувам! Ужас! Такъв кошмар!... Да не дава господ!...

Успяла да се изтръгне от лапите на Пешо, хазайката се изправя задъхана.

Пешо закрива лицето си с ръце.

От забравения да гори през нощта електрически котлон, лявата му ръка е здравата изгорена.

– Какво преживях, ако знаеш!

– Е, кога? Ти снощи нищо не каза! Ние говорихме само за чантата, ама ти беше толкова пиян, та едва ли си спомняш?

– Чантата? Чакай малко! Не знам какво става с мене, не мога да се оправя!... Мисля, че още не е готова!

– Ето пак! Двайсет дни минаха, защо?

– Е, минаха, ама ти нищо не знаеш – Пешо сваля бавно ръце от лицето си и надигнал се от леглото, с някакво смесено чувство на неприязън, втренчва зли очи в снимката на Ели. – Не знам, дали не е по-добре да отида да ти купя нова чанта? Това там не са хора, а некакви... както и да ги нарека, нема да сбъркам!

Поуплашена от злината в Пешовите очи, хазайката мисли да излезе, но се бави – иска да използва случая да си осигури чантата.

– Но да не е някоя изкилиферчена?

– Нема, нема! Целия град ще обиколя, истинска голема чанта за пазар ще ти купя, да не си носиш спанак в ръцете. Двайсет лева ще дам, но да ми е мирна

главата. А при тия там рушветчии и тулупи, повече нема да стъпя!

На стената вляво от голямата фотография на усмихнатата Ели и налепените пъстри изрезки на коли и мотоциклети – в миналите добри времена – Пешо е написал с черния си флумастер:

„5 + 10 = 30!“

Малко по-горе, вдясно, се мъдри друго едно:

„65 + 1 = 100!“

Проследила погледа му, хазайката поклаща отчаяно глава и сочи Пешовите криви сметки:

– Това са глупости! Ти нема да купиш никаква чанта!... По-добре, иди ми вземи скъсаната!

Излязъл на площадката пред мансардата – Пешо е с бинтована ръка – се обръща да затвори, но хазайката не е забравила за чантата и се показва на вратата.

Примирила се с дивотиите му отдавна, тя чака Пешо да се метне на перилото, както обикновено, и с едно неотразимо „июпиии“, като диване, да полети със задника надолу.

Но Пешо „забравя“ да го направи и, тръгнал надолу, стъпките му поскърцват по стъпалата.

– Доволен ли си от закуската? – хазайката на Пешо е още на вратата.

– Много! Немам думи!

– Е, на хаирлия да е тогава!... Дано и аз остана доволна от новата чанта!

„Дано!“ Поклаща глава Пешо.

„Кой те знае!“ Мисли си, хазайката на Пешо.

Наближил тенис-корта, Пешо прави мирен знак с ръка.

„Heee!“

Но кучето! Кучето си знае урока! Пешо го е учил, учил, учил...

Сега в ръката си Пешо няма пръчка, но кучето е готово, скача и опира лапи в телената мрежа.

„Hee!“... – прави мирен знак с ръка Пешо.

Кучето застоява предизвикателно. Огнените му очи, вперени в Пешо, говорят красноречиво, но друго, а глухото напрегнато ръмжене, учестява дишането му.

– Бау!... – и стои с вдигната муцуна, без да изпуска Пешо от полезрението си.

Но по едно време извива глава, все едно Пешо го няма! Но Пешо разбира всичко и вдига миролюбиво ръце. Ако е куче намясто, ще разбере!

Но кучето, като че – не разбира или пък – не вярва!

Пешо върви покрай мрежата отвън, а кучето го следва с дебнещи стъпки отвътре. Необичайното Пешово миролюбие като че постепенно гаси пламъка в душата на кучето – макар и кучешка! Стъпките му се успокояват, ноктите му не копаят вече червената настилка.

И, отдалечавайки се един от друг, от наша гледна точка, те, куче и човек, приближават вратичката в оградата, отворена и този път от някого.

Малко преди вратичката – без всякаква умисъл – Пешо приклеква бавно и, накланяйки глава към лявото си рамо, гледа към кучето.

Излязло от вратичката, но не предизвикано, кучето не се спуска, прави полукръг и опитва да доближи Пешо отзад. А Пешо е протегнал здравата си ръка напред и не помръдва.

Приближило, кучето тръсва глава.

– Бау!

Решава се на още две крачки и опитва от разстояние да души с нос.

Изпънатата му назад опашка не говори нищо.

Отдръпнало се рязко, кучето вижда, че Пешо пак не помръдва и приближило отново, мушва главата си под ръката му.

А всъщност начало на нещо като игра започва между тях двамата...

(Стоп камера)

Край

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized, cursive script that is difficult to decipher but appears to be a name followed by a period.

1969 г.

© Филип Попов, 2015

**ПОРУЧИКЪТ СЕ ВРЪЩА
ПОДПОЛКОВНИК
(ТУКА Е ТАКА)**

ВТОРО ИЗДАНИЕ

Редактор **Лиляна Филипова**
Коректор **Велика Янкова**
Предпечат **Есенес ЕООД**

Формат 60x84/16, печатни коли 8

Печат **Direct Services**